

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

RUDYARD KIPLING

UYARLAYAN: BÜLENT O. DOĞAN

KORKUSUZ KAPTANLAR

KISALTILMIŞ METİN

TÜRKİYE BANKASI
Kültür Yayınları

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Korkusuz Kaptanlar

Rudyard Kipling

TÜRKİYE \$ BANKASI

Kültür Yayınları

**RUDYARD KIPLING
KORKUSUZ KAFTANLAR**

**ÖZGÜN ADI
CAPTAINS COURAGEUS**

**ORJİNAL İNGİLİZCE METİNDEN
GENÇ OKURLAR İÇİN UYARLANMIŞTIR**

**© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2018
Sertifika No: 40077**

**UYARLAYAN
BÜLENT O. DOĞAN**

**EDİTÖR
NEVİN AVAN ÖZDEMİR**

**GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM**

**1. BASIM: TEMMUZ 2018
4. BASIM: NİSAN 2021
Genel Yayın Numarası: 4218**

ISBN 978-605-295-484-3

**Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek
metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz,
yayınlanamaz ve dağıtılamaz.**

**BASKI
ALFABE BASIN YAYIN SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
İKİTELLİ OSGB MAH. HÜRRİYET BULVARI ENKOOP SANAYİ SİTESİ
ENKOOP SOKAK NO:1 KAT:-1 BAŞAKŞEHİR/İSTANBUL
(0212) 485 21 25
Sertifika No: 46012**

**TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
www.iskultuz.com.tr**

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Korkusuz Kaptanlar

Rudyard Kipling

Uyarlayan
Bülent O. Doğan

TÜRKİYE **BANKASI**
Kültür Yayınları

YOLCU GEMİSİ

Kuzey Atlantik'in uçsuz bucaksız mavilikleri içinde devasa lüks yolcu gemisi devasa dalgaları yarararak ilerliyordu. Balıkçı gemilerini uyarmak için sürekli düdüğü çalıyordu. Geminin oyun salonu kalabalıktı. Kalın paltolu bir adam salona girdi ve kapıyı sertçe kapayarak, "Şu Harvey adlı çocuk, gemideki en baş belası yolcu," dedi.

Kır saçlı bir Alman, sandviçinden ısırıldığı lokmayı yuttuktan sonra, "Amerika hep böyle tiplerle dolu," dedi, "serseri hayatı yaşar bunlar."

Kanepeye yatmış bir New Yorklu, "Aslında kötü niyetli bir çocuk değildir," dedi, "Esasen acıyorum onun haline. Çocukluğundan beri onu otelden otele sürükleyip dururlar. Bu sabah annesiyle sohbet ettik. İyi bir kadın ama çocuk

eğitimi konusunda bir hayli bilgisiz. Eğitimini tamamlaması için çocuğu Avrupa'ya gönderiyor.”

Köşede oturmakta olan biri, “Bunun eğitimi hiç başlamamış ki,” diye söze karıştı. “Ayda iki yüz dolar harçlık alıyormuş. Halbuki henüz on altı yaşında bile değil. Böyle şımarık yetiştirilen bir çocuk nasıl eğitilebilir ki!”

Alman tekrar söze karışarak, “Duyduğuma göre babası tren işletmecisiymiş,” dedi.

“Evet,” dedi New Yorklu. “Ayrıca maden ocakları, orman işletmeleri ve vapurları da varmış. San Diego ve Los Angeles'ta saray gibi evleri varmış. Bu evlerden elde ettikleri kira geliri, karısının masraflarını ancak karşılıyormuş. Kadın Philadelphia'da hiçbir iş yapmadan oturuyormuş. Bir de fırsatını buldukça oğluyla birlikte seyahate çıkıyormuş. Oğlunun her istediğini yapıyor, her aklına eseni yapmasına izin veriyormuş.”

“Babası onunla ilgilenmiyor mu?” diye sordu Alman.

“Babası sadece para kazanmakla meşgul. Her ay önlerine altınları yığıyor. Ama böyle giderse birkaç yıl sonra hatasını anlar.”

DENİZE ÇOCUK DÜŞTÜ!

Onlar kendi aralarında konuşup dururken, salonun kapısı açıldı ve içeriye on beş yaşlarında, narin yapılı bir delikanlı girdi. Sararmış yüzünde kararsız bir ifadeyle içeriye göz gezdirdi. Sırtında kırmızı bir ceket, ayağında kırmızı çoraplar ve spor ayakkabısı, başında kocaman bir kırmızı kasket vardı. Soğuk bir gülüşle, “Baksanıza! Dışarıda ne biçim sis var. Seslerden anladığım kadarıyla denizin üstü bir hayli kalabalık. Şimdi bir balıkçı gemisiyle çarpışsak nasıl olur ama,” dedi.

New Yorklu adam, “Kapıyı kapat ve dışarı çık Harvey, bu soğuk şakalarından bıktık,” dedi.

Harvey, “Benim de bu salona girmeye hakkım var Bay Martin,” diye cevapladı ve ekledi: “Hadi beyler, bir el poker çevirelim.”

Kimse oralı olmayınca; o da sandalye çekip masalardan birine yanaştı, bacaklarını sallayarak oturdu.

Salondakilerden biri, “Anneniz nasıl? Sabah göremedim onu,” diye seslendi.

“Sanırım kamarasında,” dedi Harvey. “Denize çıktığında hep hastalanır. Bir kadın tuttum on beş dolara, anneme o bakıyor.”

Yaşlıca çarkçıbaşı içeri girince, Harvey yaşıtı biriyle konuşur gibi, “Selam Mac, işler nasıl?” diye sordu.

Mac, “Aynı,” dedi, “gençleri hoş görmeye çalışıyoruz işte.”

Alman, “Tam olarak neredeyiz Bay Mc Donald?” diye sordu.

Çarkçıbaşı da haritaya parmağını koyarak, “Bu akşam şu körfezin önünde oluruz,” dedi. “Bir boğazdan geçiyoruz, her taraf balıkçı gemisi dolu.”

“Ben güverteye çıkıp duruma bakacağım,” dedi Harvey.

Güverte sıırılsıklamdı. Geminin sallanması yüzünden Harvey sendeleyerek yürüyordu. Ortalıkta kimse yoktu. Bayrak direğine tutundu, beşik gibi sallanıp duran gemide midesi bulanıyordu. Kusmak için küpeşteye yaslandı, ama o

an koca bir dalga gelip güverteyi aştı. Köpüklü sular Harvey'i de önlerine katarak geminin öbür tarafından tekrar denize ulaştı. Dalga onu gemiden de uzaklaştırmıştı. Aslında şanslı sayılırdı, çünkü geminin gövdesinde tutunacağı hiçbir şey yoktu ve yolcu gemisine yakın kalsaydı pervanelerin onu kendilerine çekip parçalaması kaçınılmazdı. Buz gibi suyun içinde Harvey'in çevresindeki her şey karardı, bilincini kaybetti.

BALIKÇI GEMİSİ

Harvey bir boru sesiyle uyandığında, denizde olduğunu ilk başta hatırlayamadı. Bu boru sesi, eskiden gittiği bir yaz okulunda yemek zamanı çalınan boruya benziyordu. Sonra bir kayıkta olduğunu ve bir balık yığınının üzerinde yattığını fark etti. Üstelik bir adam tepesine dikilmişti. “Sakin ani hareket yapma,” dedi adam, “kayığın dengesi bozulur.”

“Buraya nasıl geldim?” diye sordu Harvey.

“İkaz borusunu çaldım ve sizin gemi yana kaydı. O esnada senin denize düştüğünü gördüm. Bana doğru sürüklendin. Ben de balık yakalar gibi seni yakalayıp kayığa aldım,” diye yanıtladı adam.

“Siz kimsiniz?”

“İsmim Manuel, Gloucester limanına bağlı bir gemide çalışıyorum. Karnın aç mı?”

Harvey cevap vermedi. Hiç kıpırdamadan yatmayı sürdürdü, çevresindeki koca koca dalgalar onu korkutmuştu.

Önce bir el silah sesi ve bir gemi düdüğü duyuldu. Çok geçmeden bir gemi göründü ve kayık ona yanaştı. Harvey’i karanlık bir delikten içeri bıraktılar. Aşağıda ona yiyecek ve içecek bir şeyler verildi. Sonra Harvey yine derin bir uykuya daldı.

Uyandığında geminin kahvaltı çanı çalıyordu. Harvey geminin içindeki bir odada uzandığını fark etti. Lüks gemideki kamaraya hiç benzemiyordu burası. Odanın diğer ucunda onun yaşında bir çocuk oturuyordu. Çocuğun üzerinde mavi bir tişört vardı, ayağına lastik çizmeler giymişti. İçerisi yanık yağ, balık, tütün, boya kokuyordu. Harvey yatakta çarşaf olmadığını görünce iğrendi. Yamuk yumuk bir şilteye uzanmıştı. Geminin sallantısı da yolcu gemisinininkine hiç benzemiyordu. Harvey’in çevresindeki her şey gıcırdayıp inliyor gibiydi.

Diğer çocuk, “İyi misin, kahve ister misin?” diye sordu.

Harvey evet anlamında başını salladı.

Çocuk metal bir kupayla kahve getirdi.

Harvey, “Süt yok muydu?” diye sordu.

“Yok,” dedi çocuk. “Yılın bu zamanı süt bulamayız, üstelik yanımıza alsak bozulur. Ama kahve iyidir, kendi ellerimle yaptım.”

Çocuk, Harvey’in giysilerini getirdi. “Bunları kuruttum,” dedi. “Gerçi biraz küçülmüşler galiba. Haydi giyin ve güverteye çık. Kaptan seni bekliyor, kendisi benim babam olur. İsmim Dan. Bu gemide aşçıya yardım ediyorum. Büyüklerin yapmak istemediği pis işlerin hepsini ben yaparım. Benim yaşımda başka kimse yok zaten. Daha doğrusu Otto vardı, benden birazcık daha büyüktü ama geçenlerde küpeşteden yuvarlandı. Deniz çok dalgalı olduğundan onu kurtaramadık. Hadi bakalım, yürü! Babam bekliyor.”

Harvey daha önce kimseden emir almamıştı. Annesi onun bir dediğini iki etmez, üzülmesin diye elinden geleni yapardı. Bu yüzden somurtarak, “Baban benimle görüşmek istiyorsa buraya gelebilir. Beni New York’a bırakması lazım. İyi de para veririm,” dedi.

Dan önce şaşkınlıktan dilini yutmuş gibi ona bakakaldı. Sonra güldü, baş kasarasından yukarı seslenerek, “Baba! Çocuk seni ayağına çağırıyor,” dedi. “Üstelik dediğine göre onu New

York’a götürecekmışsin ve sana para verecekmiş.”

“Saçma sapan şeyler uydurmayı kes de hemen yukarı gönder onu,” dedi kalın bir ses.

Bu sesin ciddiyetini anlayan Harvey dar bir merdivenden güverteye çıktı. Güvertede sakalı bıyığı olmayan, saçları ağarmış bir adam çıktı karşısına. Bu arada dalgalar azalmış, esinti hafiflemişti. Denizde irili ufaklı balıkçı gemileri vardı.

Dan’ın babası Harvey’e gülümseyerek, “Merhaba arkadaş, neredeyse bir gündür uyuyorsun,” dedi. “Benim ismim Disko Troop. *Buradayız* gemisinin kaptanıyım. Nasıl oldu bu iş, anlat bakalım.”

Harvey, “Günaydın,” diye karşılık verdi. Adını söyledi, başından geçen kazayı kısaca anlattı. Sonra New York’a gitmek istediğini, babasının çok zengin olduğunu bildirdi.

Kaptan, “Deniz tutması mazeretiyle gemime binen biri için kılımı bile kıpırdatmam,” dedi.

“Mazeret mi? Sizin bu çürümüş geminize kendi isteğimle mi bindim sanıyorsunuz?”

“Senin yerinde olsam gemi hakkında konuşurken iyi düşünürdüm. Bu gemi olmasaydı çoktan boğulup gitmiştin, genç adam.”

Harvey, “Kaç dolar isterseniz verebilir babam. Beni geminize aldığınız için çok şanslısınız,” dedi.

Harvey’in şımarık ve küstah tavırları Kaptan’ın canını sıkıyordu.

Harvey, “Döndürün gemiyi, hemen New York’a gidelim,” dedi. “Babam size binlerce dolar verir.”

Kaptan bu sözlere bozulmuştu. “Nereye gideceğime ben karar veririm delikanlı,” dedi. “Babanın serveti beni ilgilendirmiyor. Hem doğruyu söylediğini nereden bileyim? Biz bir ay çalışıp elli doları zor gören insanlarız. Senin yüzünden onu da mı yitirelim yani?”

“Yanımda yüz otuz dolar var. Belki onu görünce inanırsınız.”

Harvey elini cebine attı, paralarını çıkarıp gerçeği söylediğini gösterecekti. Ama cebi bomboştu.

“Çalınmış!” diye bağırdı. “Tam yüz otuz dört dolarım vardı. Paramı geri verin.”

Kaptan Disko gülerek, “Amma da çok paran varmış,” dedi.

“Siz çaldınız benim paramı!” diye bağırdı Harvey.

“Sözlerine dikkat et!” dedi Kaptan. “Biz kim-senin parasını çalmayız.”

Harvey başını ellerinin arasına alarak, “Mah-voldum ben,” dedi. “Karaya çıkana kadar ne yapacağım ben şimdi.”

“Yapacak bir sürü iş var,” dedi Kaptan, “Ey-lül’e kadar da denizdeyiz. Daha dört ay buralar-dasın yani. Dan’ın yanına git de sana yapacağın işleri göstereyim.”

Harvey tam itiraz edecekti ki Kaptan, “Ayda on dolar maaş veririm, hadi iş başına,” diye emretti.

“Yani tabak çanak mı yıkayacağım?” diye söylendi Harvey.

“Sana ne yapman gerektiği söylenirse onu yapacaksın! Şimdi marş marş!”

Harvey şımarıkça söylenmeye devam eder-ken, Dan geldi. “Babamı daha fazla sinirlendir-me,” dedi. “Gidelim.”

DEĞİŞİM

Dan ve Harvey mutfağa indiler.

“Beni deli sanıyor,” diye yakındı Harvey. “Baban beş dolarlık paradan büyüğünü hayatında görmemiştir. Ama benim babam istese haftada bir tane alır bu gemilerden. Üstelik parasının eksildiğini bile fark etmez.”

Dan bir ıslık çaldı. “Babanın yığınla parası var demek! Peki nasıl kazanmış?”

“Altın madenlerinden filan,” dedi Harvey. “Onun gibilere multimilyoner derler. Ayrıca iki özel treni vardır. Birine benim adımlı vermiş, diğeri de annemin adını taşıyor – Harvey ve Constance.”

Dur bakalım orada. “Babam yemin etmeme asla izin vermez. Ama herhalde senin yemin etmene kızmayacaktır. ‘Yalan söylüyorsam şu-

racıkta buhar olup, kaybolayım,' dersen belki inanırım."

"Tamam o zaman. Yalan söylüyorsam şuracıkta buhar olup, kaybolayım," dedi Harvey ciddiyetle.

Dan bir çeyrek saat daha onu sorguya çektikten sonra, "Sana inanıyorum, Harvey," dedi. "Anlaşılan babam hayatında ilk kez hata yaptı."

"Yani benim haklı olduğumu kabul ediyor musun?"

Dan, "Hayır, haksızsın," dedi. "Seni boğulmaktan kıl payı kurtaran insanlarla böyle konuşulmaz. Bu kadar nankör davranmamalıydın. Senin babanın servetinden de, kaybolan parandan da haberdar olmak zorunda değiliz. Babam çok dürüst bir insandır. Onu tanıyan herkes böyle söyler."

Harvey'in aklı başına gelmişti. "Paraların kaybolabileceği bir anda aklıma gelmedi," dedi. "Sizlere hırsız demeden önce bunu düşünmeliydim. Baban nerede?"

"Yukarıda, kamarasındadır."

Harvey yukarı çıktığında, Kaptan Disko kahverengi kaplı defterini önüne açmış, ara sıra arkasını kemirdiği kocaman bir kurşun kalemle bir şeyler yazıyordu. Harvey izin isteyerek içeri

girdi. Son derece saygılı bir şekilde, “Çok yanlış davrandım,” dedi.

Kaptan Disko, “Gene ne oldu? Dan’la kavga mı ettiniz yoksa?” diye sordu.

“Hayır efendim. Size karşı çok yanlış davrandım demek istiyorum. Beni boğulmaktan kurtardınız.”

“Ha şöyle, sen bu gidişle adam olursun delikanlı.”

Harvey güvertede ettiği laflar için Kaptan Disko’dan özür diledi. Kaptan da oturduğu yerden kalkarak Harvey’e elini uzattı ve tokalaştılar. Harvey dışarı çıktığında içi rahatlamıştı, Dan’le birlikte denizi seyrettiler. Balıkçı gemilerine baktılar. Harvey o ana kadar hiç çalışmadığını, çalışmanın ne demek olduğunu bilmediğini anlattı Dan’e. Dan de, “Ben sana öğretirim,” dedi.

Harvey kafasını kaldırıp karmakarışık iplere, direklere ve yelkenlere baktı. Sonra kapağı açık duran ambarı işaret ederek, “Orada ne var?” diye sordu.

Dan, “Boş,” dedi. “Hele balıklar gelsin, birlikte dolduracağız orayı.”

“Canlı canlı mı koyacağız balıkları oraya?”

“Hayır, ölü olacaklar. Hem de içlerini temizleyip onları tuzlayacağız. Sandıkların içinde yüzlerce kilo tuz var.”

“Balıklar nerede?”

“Denizdedir umarım,” diyerek güldü Dan. Arka güvertede tahtadan kafes gibi bir şey vardı. Harvey bu kafesin ne işe yaradığını sordu. Dan, “Balıklar gelince önce bu kafese konur,” dedi. “Balıkları kafesin içinden alıp temizliyoruz. Ağzına kadar dolu olduğu zamanları bilirim ben bunun. Bazen öyle dolu olur ki, bitiremeden uyuyakalırız. Hah, bak işte geliyorlar!” dedi.

Dan, çarşaf gibi denizin üzerinde kürek çekerek gelen beş-altı kayığı gösterdi.

Harvey, “Hiç böyle sakın deniz görmemiş-tim,” dedi.

Güneş alçalıyor, denizin sularını pembemsi bir renge boyuyordu.

Dan, “İyi balık yakalamışlar. Bak Manuel’in kayığı ağzına kadar dolu,” dedi.

“Hangisi Manuel? Bu mesafeden nasıl tanı-dın?”

Dan, “Bak güneye doğru en sonuncu kayık. Seni denizden kurtaran Manuel’di. Manuel, bütün Portekizliler gibi kürek çeker. O yüzden hemen anlaşılır. Onun doğusunda Pensilvanyalı olduğu için Penn dediğimiz bir balıkçı var. Pek iyi kürek çekemiyor, ama çok tatlı bir insan. Onun da doğusundan geniş omuzlu Uzun Jack

geliyor. Uzun Jack, Gallidir. Bütün Galliler gibi Boston'da oturur ve tabii bütün Galliler gibi iyi denizcidir. Kuzeyde Tom Platt var. *Ohio* isimli savaş gemisinde çalışmış daha önce. Çok konuşmaz, iyi şarkı söyler, balıkta da şansı pek açıktır," diye açıkladı.

O sırada Tom Platt'ın söylediği bir aşk şarkısı kulaklarına ulaştı. Dan kıkır kıkır gülererek, "Bak," dedi, "kayığı doldurmuş demek ki, keyfi yerinde. Yarın sana *Ohio* gemisindeki maceralarını bir çırpıda anlatır. Arkasından gelen mavi kayıkta da Salters Amca var. Benim gerçek amcam. Eğer denizde kötü bir talih varsa önce kesin Salters Amca'ya denk gelir. Bahse girerim bugün bir tek o balık tutamamıştır."

Harvey gülümsedi.

Dan, "Gerçekten şimdiye kadar hiç çalışmadın mı?" diye sordu.

Harvey, "Ama deneyeceğim, gayret edeceğim," diye yanıt verdi.

"Öyleyse yakala bakalım o palangayı, arkan-dakini."

Harvey, "Biz şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Dan, "Önce palangalara asılıp kayıkları yukarı çekeceğiz. Bayağı ağır bir iştir bu," diye uyardı.

Harvey, Dan'in işaret ettiği uzun halatı tutup çekerken, Dan de bir yerdeki düğümü çözdü. Manuel kayığıyla yanaştı. Sonra kendinden emin tavırlarla kayıktan aldığı balıkları güvertedeki kafese atmaya başladı. Sonra Harvey, Manuel'e bir çengel uzattı. Manuel kayığın baş tarafındaki bir ipe çengeli geçirdi. Dan'in palangasına tutunarak gemiye tırmandı.

Dan, "İyice asıl!" diye bağırınca Harvey asıldı ve kayığın şıp diye havaya kalktığını görünce çok şaşırdı.

Dan, "Sıkıca tut, devrilmemesi lazım," dedi. Harvey de tüm gücüyle tuttu.

Sonra Dan, "Şimdi yavaş yavaş indir," diye komut verdi. Harvey kayığı indirip, grandi direğinin arkasındaki yerine oturttu.

Manuel, Harvey'e, "Sen iyileştin de balık mı tutuyorsun," diye takıldı, "dün gece balıklar seni tutuyordu be."

Harvey, "Size hayatımı borçluyum," diyebildi.

Manuel, "Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi. "Sırtım çok ağrıyor, bugün kayığı temizleyemeyeceğim. Dan sen temizle olur mu?"

Harvey hemen, “Ben temizlerim efendim,” dedi.

Dan ona bir sünger fırlattı. Harvey hemen kayığın içine eğilerek, beceriksiz hareketlerle kayığı silmeye, sularını boşaltmaya girişti.

Sonra Uzun Jack’in kayığı yanaştı. Dan, “Harvey! Manuel’in kayığından çık, çünkü Uzun Jack’in kayığını onun üzerine oturtacağız,” dedi. “Aynı matruşka bebekler gibi, değil mi?”

Uzun Jack, sakalları ağarmış, dudakları çatlamış bir adamdı.

Ardından bir kayık daha geldi. Tahta kafese bir sürü balık yığıldı. Harvey ne yapacağını pek bilmediğinden, gelen kayıkların suyunu tahliye ediyor, sonra da etrafına bakıyordu. En son Salters Amca da geldi. Şişman, bira fıçısına benzeyen bir adamdı.

Balıkçılar bir yandan şakalaşıyor, bir yandan da tuttukları balığın hesabını yapıyorlardı. Kayıklarda tutulan balıklar, Disko’nun gemisine getiriliyordu. Gemide tüm bu balıklar tuzlanıyor, depolanıyor ve sonra da limana götürüp satılıyordu.

Harvey’in ilk defa duyduğu bir ses baş kasa-rasından seslendi: “Sofraya, hadi sofraya!”

Disko Troop, Tom Platt, Uzun Jack ve Salters Amca bu sesi duyunca işlerini bırakıp gittiler. Dan, geminin yaşlı personeline birinci bölük adını takmıştı. Kendileri de ikinci bölük oluyordu. Birinci bölüktekiler sofradan kalkınca, ikinci bölük yemeğe oturdu.

Dan, “Gördün mü,” dedi, “onlar birinci bölük işte; sen, ben, Penn ve Manuel de ikinci bölüğüz. Onlar yemeden biz yemek yiyemeyiz. Yaşlı oldukları için önce onların yemesi gerekir.”

Yemekte morina balığı çorbası, patates, sıcak ekmek ve kahve vardı.

Aşçı kocaman, hiç konuşmayan siyahi bir adamdı.

Harvey, Dan’e fısıldayarak, “Dilsiz mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Dan, “dilsiz değil ama lisanı tuhaf olduğu için konuşmuyor. Breton Burnu taraflarında doğmuş. Oradaki köylüler eski İskoç dili konuşurlarmış.”

Penn, “İskoç değil, Gal dili,” dedi, “bir kitaptan öğrenmiştim.”

Dan, “Penn çok kitap okur,” dedi. “Söylediği her şeyi kitaplardan öğrenmiştir.”

Yemekten sonra tüm tayfalar balıkları tuzlama işine girişti. Harvey hayatında ilk defa çalışıyor

ve kendini bir topluluğun üyesi gibi hissediyordu. Bir saat çalışıp, kısa bir mola verdikten sonra tekrar başladılar. Harvey'in işi, temizlenen balıkları bir masadan öbürüne aktarmaktı. Manuel, Uzun Jack ve Salters Amca uzun bir masanın başına dizilmişlerdi. Manuel bir balığı kafesten alıp bıçakla karnını yarıyordu, sonra da Uzun Jack'ın önüne itiyordu. Uzun Jack balığın iç organlarını çıkarıp bir sepete atıyordu. Ardından Salters Amca balığın ortasındaki kılçığı sıyırıp çıkarıyordu. Bu işlem o kadar hızlı yapılıyordu ki, Harvey inanmadı. Aralarında en hızlı çalışan Salters Amca'ydı. Temizlenen balıklar Harvey'in önündeki leğene yığılıyordu. Harvey balıkla dolan leğeni Disko, Dan ve Tom Platt'ın beklediği yere taşıyordu. Onlar da kokup bozulmasın diye balığı tuzlayıp ambara yerleştiriyorlardı.

Bir süre sonra, Harvey yorgunluktan tükendiğini hissetti. Taze ve ıslak balık çok ağırdır. Sürekli eğilip kalkmaktan insanın sırtı boynu ağrır.

Sonunda Salters Amca, "Kesme işi tamam!" diye bağırdı.

Kaptan Disko, "Su!" dedi.

Dan hemen Harvey'e su getirmesini söyledi. Disko ve Tom Platt bir maşrapa dolusu suyu lıkır lıkır içtiler.

Temizlik işine Penn de yardım etmek istedi. Harvey'in yorgunluğunu görünce ona acımişti. Dan, "Hayatta olmaz. Haydi sen git yat," dedi, "İstifleme bitince temizliği miçolar yapar."

Dan, balık kafesini iyice yıkadı. Masayı kaldırdı. Bıçakları bir bez yardımıyla iyice sildi, sonra bileyledi. Harvey ise balıkların ayıklanmış içlerini denize atıyordu. Bunları denize attığında gri bir karaltı sudan yükseline, Harvey korktu.

Dan gülerek, "Yunus o," dedi. "Balıkların iç organlarını istiyor. Acıkınca böyle sıçrarlar."

"Yunusların sıçradığını hiç görmemiştim," dedi Harvey.

"Bunlardan binlerce göreceksin," dedi Dan.

"Çok uykum geldi," dedi Harvey.

"Nöbette uyumaz! Bak bakalım fenerimiz iyi yanıyor mu?"

"Off, hava gündüz gibi aydınlık zaten, baksa-na dolunay var."

Dan, "Babam en büyük tehlikenin güzel havalarda geldiğini söyler. Çünkü hava güzelken derin uyunur. İnsanlar fark etmez, belki bize büyük bir yolcu gemisi çarpar ve ikiye bölünürüz. Yolcu gemisinin kaptanı fenerimizin yanmadığını ve havada sis olduğunu söyleyip çıkar işin içinden," dedi.

Daha düne kadar kırmızı ceket ve kasketiyle şımarık bir çocuk olarak gezen Harvey'in şimdi bir balıkçı gemisinin güvertesinde çalışması gerçekten görülecek şeydi.

Yelkenler tatlı tatlı hışırdıyor, halatlar gıcırıyordu. Harvey eski günlerini düşünürken gözleri doldu.

Derken saat onu vurdu. Penn uyanıp nöbeti devralmaya geldiğinde, iki miçoyu kamaraya bile inmeden güvertede uyuyakalmış vaziyette buldu.

GEMİCİLİĞİ ÖĞRENİRKEN

Çok derin uyumuşlardı. İnsanın ruhunu temizleyen bir uyku. Uyandıklarında kahvaltıda balık olduğunu gördüler. Hızla yiyip, yine işe giriştiler. Önce birinci bölüğün tabak çanaklarını yıkadılar. Öğle yemeği için malzeme hazırladılar, baş kasarasını süpürdüler, fenerlere gaz yağı doldurdular, aşçıya kömür getirdiler, ambarı kontrol ettiler.

Harika bir hava vardı. Harvey derin derin nefes alıyor, denizi inceliyordu. Gece birçok balıkçı gemisi gelmiş, masmavi deniz yelkenlilerle, kayıklarla dolmuştu. Ufukta lüks bir yolcu gemisinin dumanı görünüyordu.

Kaptan Disko, piposunu tüttürerek düşünce-
li gözlerle ufka bakıyordu. Balıkları inceliyor,

fırtına durumuna, akıntı yönüne dair tahminler yapıyordu.

Dan fısıldayarak, “Babam böyle düşünceli olduğunda bil ki bir şeyler tasarlıyordur,” dedi. “Eminim büyük bir balık sürüsüne yaklaştık. Ona şimdi bir şey sorarsam çok kızabilir.”

Kaptan Disko piposunu dişlerinin arasına sıkıştırdı, gözlerini kıstı. Dan’ın dediği gibi derin düşüncelere dalmıştı. Denizlerdeki tecrübelerinden, bilgisinden yararlanarak düşünüyordu. Son iki haftanın hava durumunu, yiyecek stoklarını, günlük işleri gözden geçiriyordu. Bir saat böyle düşündükten sonra piposunu eline aldı.

Dan, “Baba biz işlerimizi bitirdik. İzin verirsen balığa çıkabilir miyiz?” diye sordu.

Kaptan Disko da, “Düzgün kıyafetler giyin ve çok uzaklaşmayın,” diyerek izin verdi.

Dan malzeme dolabından lastik çizmeler, kalın bir kazak ve şapka çıkararak Harvey’e verdi. Sonra Dan’ın küçük kırmızı kayığına bindiler. Kayığın adı *Hattie*’ydi. Harvey çok heyecanlıydı. Hevesle küreğe geçti. Harvey’in kürek çekişi, göllerde gezintiye çıkmış insanlarınkini andırıyordu.

Dan, “Kürekleri kısa kısa çekmelisin,” dedi. “Yoksa dalga olduğunda kayık devrilir.”

Kayığın içinde malzemeler hazırды. Küçük bir çıpa, yeteri kadar olta ipi, kısa bir zıpkın, iğne takılmış oltalar vardı.

Bir süre sonra elleri ağrımaya başlayan Harvey, “Bu kayığın yelkenleri nerede?” diye sordu.

Dan gülerek, “Tıpkı diğer kayıklar gibi bu da yelkensiz,” dedi. “Sadece kürek çekilir bunlarda. Senin de böyle bir kayığın olsun ister miydin?”

Harvey, “Babamdan isteseydim, bana böyle kayıklar alırdı,” dedi.

Dan, “Doğru, ne de olsa baban çok zengindi değil mi?” diye cevapladı. “Ama bunlardan birkaç tane almaya da gücü yeter mi?”

“Yetmez olur mu,” dedi Harvey. “Şimdiye kadar ben istemediğim için almadı.”

Biraz daha ilerleyince durup oltalarını hazırlamaya başladılar. Harvey oltaya iğne takana kadar Dan’ın oltasının iğnesi suyun dibini boylamıştı bile. Kayık suyun üzerinde süzülüyordu sanki. Harvey’in oltasına balıktan başka her şey geldi; kabuklu hayvanlar, yosunlar, odunlar...

“Annem beni böyle okyanusun ortasında balık tutarken görse ne yapardı?” diye düşündü Harvey.

Yarım saat böyle geçtikten sonra Harvey'in oltasına ağır bir şey takıldı. Dan birlikte çekmeyi önerdi, ama o kabul etmedi. Harvey çok heyecanlanmış, kıpkırmızı olmuştu. Oltaya takılan balık on beş dakikadan fazla onları uğraştırdı. O kadar büyüktü ki, en sonunda zıpkınla vurarak kayığa aldılar.

Harvey tuttuğu balığı uzun uzun inceledi.

“Acemi şanssı işte!” dedi Dan.

Elli kilodan ağır bir balıktı bu. Harvey karadayken balıkçı tezgâhlarında çok balık görmüştü, ama bu balıkların nasıl yakalandığını hiç düşünmemişti.

Dan, “Babam burada olsaydı, balığın sırtındaki çizgileri yorumlardı. Ona göre balıkların çizgileri birer işaretmiş,” dedi.

O esnada kendi gemilerinden bir el silah sesi duyuldu. Dan, “Tüm mürettebat gemiye çağırılıyor. Oltanı topla, dönüyoruz,” dedi. Karşılarından esen rüzgâra karşı küreklere asıldılar. Yarım kilometre ileriden birinin “Eyvah!” dediğini duydular. Penn'in kayığında bir tuhafılık vardı.

Dan, “Ona yardım etmeliyiz,” dedi.

“Ne oluyor?” diye sordu Harvey.

“Çıpası takılmış,” dedi Dan, “Penn bunu hep yapar. Senede iki tane çıpa kaybeder. Babam bir daha kaybederse ona taş vereceğini söylemişti.”

Harvey, “O ne demek?” diye sordu.

“Yani kayığına çıpa yerine koca bir taş verecek. Bunu gören herkes Penn’in cezalandırıldığını anlayacak. Bir köpeğin kuyruğuna teneke bağlamak gibidir bu durum.”

Penn’in yanına vardıklarında adam çaresizce debeleniyordu. “Kıpırdamıyor,” diyordu. “Ne yaptım sa olmadı.”

Dan, Penn’in kayığına geçti. Soğukkanlılıkla küpeşteden iyice eğilerek, ipleri eğip büktü, kıvırdı ve aniden çekince çıpa kurtuluverdi. “Hemen çek!” dedi Penn’e.

Penn üzeri yosunla kaplı küçük çıpayı çekerken Dan’e hayranlıkla bakıyordu.

Dan ve Harvey kendi kayıklarıyla gemiye dönerken, Penn hâlâ onlara teşekkür ediyordu.

Daha sonra Dan onun hikâyesini anlattı: “Bu Penn aslında papazmış. Esas adı Jacop Bol-ler’miş. Karısı ve dört çocuğuyla Pensilvanya’da yaşarmış. Johnstown felaketini duymuş muydun? Hah işte. Penn bir gün bir toplantıdayken baraj çökmüş, sel baskını olmuş. O gün eşi ve çocukları boğulmuş. O anda aklını yitirdiği söy-

lenir. Böyle divane gibi dolaşmış günlerce. Sonra Salters Amca'ya rastlamış. Amcam onu yanına almış, çiftliğine getirip ona iş vermiş.”

“Zavallı Penn,” diye mırıldandı Harvey.

“İşte böylece ikisi birlikte bir çiftliği işletmeye başlamışlar. Günlerden bir gün Penn'in kilisesinin adamları onun yerini bulmuşlar. Salters Amca'ma mektup yazmışlar. Amcam çok sinirlenmiş, Penn'i hiç kimseye vermeyeceğini söylemiş. Babama gelip onları da gemiye almasını istemiş. Babam bu teklifi kabul edince, Penn de artık balıkçı olmuş.”

“Demek amcan onu bu kadar seviyor.”

“Onu hepimiz çok severiz,” dedi Dan.

Artık gemiye iyice yaklaşmışlardı, kayıkların çoğu arkalarında kalmıştı.

KÖŞE KAPMACA

Kaptan Disko güverteden bağırdı: “Kayıkları almayın, yemekten sonraya bırakın.”

Dan, “Çevredeki tüm gemiler babamın ne yapacağını merakla bekliyor,” dedi Harvey’e.

Harvey, “Gerçekten de burası çok kalabalık olmuş,” dedi, “ama bütün bu gemiler birbirine benziyor.”

“Olur mu!” dedi Dan. “Bak mesela şu sarı kirli geminin adı *Prag’ın Umudu*. Kaptanı olan Nick bu bölgenin en güvenilmez adamıdır. Hemen yanındaki *Günün Gözü*. Hızlı giden bir gemidir. Onun arkasında tek sıra dizilmiş gemilerse *Margie Smith*, *Rose* ve *Edith S. Wallen*.”

Kaptan Disko, “Gemilere iyi bakın, yarın pek fazla göremeyeceksiniz,” diye seslendi. Sonra

kafesteki balıkları inceledi. Harvey'in yakaladığı balık hariç hepsi çok küçüktü. Toplasan yedi-sekiz kilo balık ya var ya yoktu.

Harvey, aralarında pek bir fark göremediği balıkçı gemilerine bakıyor ve düşünüyordu. Acaba Dan bu bilgileri ne kadar sürede öğrenmişti.

Balıklar istiflenirken üzerlerine yoğun bir sis çöktü. Göz gözü görmez oldu. Hemen işi bıraktılar. Uzun Jack ve Salters Amca bıçaklarını temizleyip kınlarına soktular. Kaptan Disko, "Bu sisin ardından rüzgâr gelir," dedi. Yelkenlerin açılması emrini verdi ve demir almaya hazırlandılar.

Harvey, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Tom Platt'a.

"Başka bir yerde avlanmaya."

Dan bu arada Harvey'in kayıkta tuttuğu balığı babasına ve gemicilere anlatmıştı. Herkes Harvey'i takdir eden sözler söyledi.

Disko küpeşteye yanaşmış, sislerin arasından denize bakıyordu. Görüş mesafesi üç metreden azdı. Dümene geçip gemiyi biraz yavaşlattı.

Çok geçmeden yeni bir balık yatağının bulunduğu yere geldiler. Tayfalar hemen gemiden olta atarak balık tutmaya girişti. Bir anda üst üste balıklar gelmeye başladı. Harvey sevinerek, "Bu

harika! Neden kayıkla avlanıyoruz ki?” diye sordu.

Dan, “Bir süre böyle avlanabilirsin, ama balıklar temizlenip artıkları denize atılınca diğer balıklar kokudan rahatsız olur ve kaçar,” diye yanıtladı. “Ayrıca gemiden balık tutmak daha yorucudur.”

Gerçekten de gemiden olta atınca insanın sırtı çok ağrıyordu. Balığı gemiye çekmek çok zordu. Küpeşteden eğilmek de insanın karnını ağrıyordu.

Harvey, “Penn ve Salters Amca nerede?” diye sordu.

Kaptan Disko, “Git kahve getir bize, hem onlara da bir bak,” diye cevapladı.

Harvey baş kasarasında masaya oturmuş, hem satranç oynayıp hem de havadan sudan konuşurlarken buldu iki adamı.

Kaptan Disko dümeni çevirerek baş kasarasına doğru seslendi: “Haydi baylar, temizliğe!” Adamların homurdandığını duyunca da, “Herkes balık tuttuğu sırada kahve kaçamağı yaparken düşünseydiniz,” dedi. Penn ve Salters oyunu bırakıp temizliğe başladılar.

Yemleri hazırlama görevi Dan ve Harvey’e verilmişti. Olta iğneleri denenecek, ucuna yem

takılacak, olta kayıktan kolayca kayacak şekilde hazırlanacaktı. Dan bu işi gayet hızlı bir şekilde yapıyordu ama Harvey çok zorlanıyor, parmakları sürekli iğnelere takılıyordu.

Hazırlanan kayıklardan biri oltalarını alıp denize indi. Hava kötü olduğu için Dan ve Harvey gemide kaldılar.

Yemek saati geldiğinde, Dan, Harvey, Manuel ve Penn birlikte sofraya oturdular. Yemekte balık türlü ve kızarmış börek vardı. Ama Harvey o kadar yorgundu ki, yemeğini yer yemez uyuyakaldı.

Penn, Harvey'in haline bakarak, "Zavallı çocuk," dedi. "Annesi babası onu öldü sanıyor. Evlat acısı çok zor olmalı."

Dan, "Babama söyler misiniz, Harvey'in nöbetini ben devralacağım. Görüyorsunuz ya çok yorgun," dedi.

Manuel, "Sen çok iyi kalplisin Dan, büyü- yünce de iyi bir adam olacaksın," dedi.

Hava gitgide bozuyor, fırtına şiddetleniyordu. O gece nöbete büyükler çıktı. Kamarada zaman geçmek bilmiyordu. Gemiden gacır gucur sesler geliyor, dalgalar sürekli gemiyi sarsıyordu. Kaptan Disko, Uzun Jack, Tom Platt, Salters Amca sırayla dümene geçiyor, nöbeti olmayanlar derin derin uyuyordu.

KEHANET

Harvey uyandığı zaman birinci bölüm kahvaltı sofrasındaydı. Baş kasarası zangır zangır titriyor, geminin dalgaları yarma sesi işitiliyordu. Yükselen sular güverteye çarpıyordu.

Aşçının gövdesi sobanın aydınlığında bir o yana bir bu yana salınıyor, mutfak duvarındaki tencere tavalar şangırdayıp duruyordu.

Uzun Jack, “Bu havada balığa filan çıkılmaz,” diyerek ranzasına geçip piposunu yaktı.

Nöbeti biten Salters, Penn ve Tom da istirahat etmeye çekildiler. Dan, Harvey, Manuel kahvaltıya oturdu. Tıka basa yediler. Kahvaltıdan sonra ranzalarına çıktılar. Manuel piposunu tüttürdü, Dan ise akordeonunu çıkarıp çalmaya başladı. Geminin içindeki hava oldukça boğucu, basık ve ağırdı.

Harvey böyle bir ortamda hiç hastalanmadığına hayret etti. Evdeyken en ufak bir serinlikte üşütüp yatağa düşerdi.

Manuel'e bu havaların ne kadar süreceğini sordu. O da, "Belki iki gün daha sürer. Denizin durulmasına bağlı. Ondan sonra kayıklarla çıkarız gene," dedi.

"Neden hastalanmadığıma şaşırıyorum," dedi Harvey.

"Çünkü bir balıkçı olmaya başladın dostum," diye yanıtladı Manuel.

Dan akordeonla bir şarkı çalmaya başladı. Tom yattığı yerden şarkıya eşlik etti. Harvey yaşananları ilgiyle izliyor, şarkının sözlerini öğrenmeye çalışıyordu. Tom yataktan kalkıp eski bir keman çıkardı, Manuel de ukulele adlı minik enstrümanını aldı. Küçük bir orkestra, konserine başlamıştı bile!

Kapı açılıp Kaptan Disko gelince, Dan, "Yediklerimizi sindirmek için şarkı söylüyoruz baba, sen de katılsana," dedi.

"Ben fazla şarkı bilmem," dedi Kaptan Disko. Ama söylenen ezgileri memnuniyetle dinledi. Sonra Harvey'in bir şarkı söylemesini istediler. Harvey çok utandı. Okulda öğrettikleri *Kaptan Ireson'un Seyahati* şarkısını bildiğini söyledi.

Kaptan Disko bu şarkıyı duyar duymaz sinirlendi ve ayağını yere vurarak, “Bir dakika!” diye bağırdı. “Çok kötü bir şarkı bu. Sözleri baştan aşağı yalan.”

Harvey şaşırmıştı.

Dan eğilip Harvey’in kulağına, “Bu şarkı babamı hep kızdırır,” diye fısıldadı.

“Nesi var ki bu şarkının?” diye sordu Harvey.

Kaptan Disko, “Tamamen yalan yanlış. Ben Ireson’un hikâyesini babamdan dinledim,” dedi ve anlatmaya başladı: “Ireson, *Betty* adlı geminin kaptanıydı. 1812’deki savaştan önce avdan dönüyordu. *Active* adlı gemiye rastladı. Bu geminin kaptanı da Gibbons’tı. İnanılmaz şiddetli bir fırtına vardı. Ireson, hava biraz sakinleşinceye kadar *Active* gemisinin bulunduğu yerde kalmayı düşündü. Ama mürettebat bunu kabul etmedi ve yelkenleri açıp hareket ettiler. Sonradan öğrendiler ki, *Active* gemisi batmış ve mürettebatı başka gemilerce kurtarılmış. Ireson’un aklına uyup orada kalsalardı, başlarına kim bilir neler gelecekti. Bu şarkıdaysa tam tersi, Ireson’ın bir kahraman olduğu anlatılıyor.”

Harvey, ağzı açık bir şekilde Kaptan’ı dinledi. Bu kadar uzun konuştuğunu hiç görmemişti. Demek ki okulda öğretilen her şeye inanmamak

gerekiyordu. Ama bütün bu gerçekleri nasıl öğrenebilirdi ki?

Sonra Manuel ukulelesini eline aldı ve garip bir ezgi çalmaya koyuldu. Şarkının sözleri Portekizceydi. Bu şarkı Harvey’i çok duygulandırmıştı. Nedenini anlayamasa da epey etkilenmişti. Sonra hep bir ağızdan bir şarkı daha söylediler.

Bu arada aşçı da eline keman alıp çalınca, Harvey çok şaşırdı. Daha iyi dinlemek için yaklaştı.

Dan, “Bu şarkı tüylerimi diken diken etti, nedir bu?” diye sordu.

Aşçı, “Finlandiyalı Mc Coul’un hikâyesini anlatıyor,” dedi.

Uzun Jack, “Ben de Norveç’e gittim ama hiç duymamıştım,” dedi.

Dan, “Hadi sıradaki şarkıyı söyleyelim,” diyerek akordeonuyla hareketli bir şeyler çalmaya başladı.

Tom Platt hemen onu susturdu. “Bu şarkı, yunuslar ortaya çıkmadan söylenmez,” dedi, “yoksa bütün seferimiz berbat olur.”

Harvey, “O ne demek?” diye sordu.

Tom Platt, “Yunus, talihi döndüren bir şeydir. Bazen bir balık, bazen bir insan, kimi zaman da bir gemidir,” diye yanıt verdi.

Dan, “Sen de bir yunussun Harvey,” dedi. Herkes şaşkın şaşkın Dan’e bakarken, “Harvey’i bulduğumuz günün ertesinde harika balık tutmadık mı!” dedi.

Aşçı aniden başını geriye atarak kahkahalarla gülmeye başladı. Tuhaf ve ürkütücü bir kahkahaydı bu.

“Öyle gülme bir daha,” dedi Uzun Jack. “İnsan bir garip oluyor.”

“Hem niye güldün ki?” diye sordu Dan. “Harvey geldiğinden beri adeta geminin uğuru gibi değil mi?”

“Ama av daha bitmedi,” dedi aşçı.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Dan. “Harvey iyi bir çocuk. Bize bir zararı dokunmaz.”

“Hayır dokunmaz, ama bir gün senin patronun olacak, Dan.”

“Ne! Olmaz öyle şey,”

“Patron!” diye tekrarladı aşçı, Harvey’i göstererek. Sonra parmağıyla Dan’i işaret ederek, “İşçi” dedi.

“Ne güzel haber,” diyerek güldü Dan. “Peki bu ne zaman olacak?”

“Birkaç yıl sonra,” dedi kocaman aşçı kendinden emin bir ifadeyle. “Ben de bunu göreceğim.”

“Tüm bunları nerenden uyduruyorsun?” diye sordu Tom Platt.

“Kafamın içinde görüyorum,” diye kararlılıkla yanıtladı aşçı.

“Ama nasıl?” dedi diğerleri.

“Bilmiyorum,” diyerek omuz silkti aşçı. On-
dan sonra bir daha konuşmadı ve önündeki patatesleri soymaya devam etti.

Diğerleri aşçıya sorular yöneltmeyi sürdürdüler, ama cevap alamadılar.

“Tamam!” dedi Kaptan Disko, “Bu kadar yeter.”

Hep birlikte dışarı çıktılar. Deniz tam olarak yatışmamıştı. Gemi ağır ağır ilerliyordu. Ufka doğru konuşmadan bakıyor, uzaklarda dalgaların köpüklendiğini görüyorlardı. Harvey gördükleri karşısında çok etkilenmişti. Koca koca dalgaları, daireler çizerek uçan kuşları, hızla hareket eden bulutları dalgın dalgın izledi.

DENİZ KAZASI

Uzaklardan onlara doğru gelen bir gemi göründü.

Salters Amca, “Abishai’in gemisi. Güvenilmez, hain adamlarla doludur. Ava gidiyor,” dedi.

Gemi adeta bir enkaza dönmüştü. Halatları birbirine dolanmış, yelkenleri yer yer yırtılmış ve bazıları da düzgün toplanmamıştı.

Gemi onlara yaklaştığında sakallı bir adam küpeşteden, “Müthiş bir fırtına var, hepiniz ölme doğru gidiyorsunuz,” diye bağırdı.

Gemidekiler ona aldırış etmediler, ama Kapitan Disko’nun suratı asıldı. Adamın böyle konuşması canını sıkıyordu. Ama sonra dikkatini başka bir şey çekti. “Şuraya bak, Tom Platt,” dedi gemiyi göstererek. “Su seviyesine fazla yakın değil mi?”

Tom Platt, “Asıl kendisi batacak,” dedi. “Bu havada bu gemiyle gidilmez. Bir an önce tulum-baların başına geçmeleri lazım.”

Tulumbaları çalıştırmaları için tayfaya seslendiler. Ama onlar boş gözlerle bakmayı sürdürdü. Abishai da hızını alamamıştı, “Sizi batıracak bir fırtına var, hepiniz son seferinize çıkmışsınız,” diye bağırdı yeniden.

Harvey bu konuşmalardan ürkmüştü.

Uzun Jack, “Tam bir uğursuz,” dedi. “Kim bilir karada ne kötülükler yapmıştır. Hiç kıyıya uğramaz. Her limanda birilerine borcu vardır.”

Dan ise eğilip Harvey’in kulağına fısıldadı: “Bu adam trolcüdür. Denizin dibine ağ atıp, tüm kıyı boyunca sürükler. Denizin doğasını bozar, yuvaları dağıtır, bitki örtüsünü talan ederler. Bunlar denizlerin en güvenilmez adamlarıdır. En kötöleri de bu Abishai’dır.”

Abishai’ın gemisi rüzgâra kapılıp, yalpalayarak giderken bütün gözler onu izledi. Bu esnada aşçının sesi duyuldu: “Böyle konuşması kendi ölümünü gördüğü için. Bu adam tez vakitte ölme mahkûm! İşte bakın.”

Abishai’ın gemisinin üç-dört mil uzaktaki gün ışığı hüzmesine doğru gittiğini gördüler.

Sonra aniden bulutlar güneşin önünü kapattı ve ortalık karardı. Gün ışığı kaybolurken gemi de kaybolmuştu sanki. Büyük bir dalganın içine daldı ve bir daha yüzeye çıkmadı. Kaptan, “Dalga onları altına aldı, yelkenler fora! Gidip yardım edelim,” diye bağırdı. Yelkenler açılırken tayfa çıpayı bir anda çekince gemi öyle hızlı manevra yaptı ki, Harvey güverteye düştü. Kalkıp halatları sıkı sıkı tuttu. Gemiye bu kadar sert manevra yaptırmak çok tehlikeliydi ve ancak böyle zamanlarda yapılabilirdi. Diğer geminin kaybolduğu yere doğru hızla ilerlediler. Parçalanmış fıçılar ve şişelerden başka bir şey göremediler. Gemi o kadar çok su almıştı ki, dalganın altından bir daha çıkamamıştı.

Uzun Jack, “Tanrı günahlarını affetsin,” dedi
Aşçı, “Uğursuzluğuyla birlikte suya gömüldü,” dedi.

BALIK VE SİS

Kaptan Disko geminin yönünü değiştirdi, ama gene sis bulutu çöküverdi üzerlerine.

Öğlen yemeğinden sonra güverteden balık tutmaya başladılar. Penn ve Salters çok büyük balıklar tuttu. Gün batımına kadar böyle devam ettiler. Saat dokuza kadar tutulan balıkları istiflediler.

Dan, Harvey'e, "Vay be! Acayip hızlı çalışıyorsun sen," dedi. "Deniz bu kadar dalgalı olduğu halde hiç şikâyet etmedin."

"Çok işim vardı," dedi Harvey, "ama gerçekten gemi çok sallanıyor."

Dan o gece Harvey'e hayalindeki gemiyi tarif etti ve buna sahip olursa adını Hattie koyacağını söyledi. Sonra Gloucester'de yaşayan Hattie

adlı kızın öyküsünü anlattı. Kızın bir fotoğrafını gösterdi. On dört yaşlarında görünüyordu. Dan'ın okul arkadaşıymış, biraz aksi bir kızmış. Ama bu konuşulanları kimseye anlatmaması için de Harvey'den söz aldı.

Bir keresinde Harvey'le Dan, önemsiz bir konu yüzünden kavga edip, geminin bir ucundan diğer ucuna kadar birbirlerini kovaladılar. En sonunda Penn araya girdi. Kaptan Disko kavga edilmesinden hiç hoşlanmazdı. O yüzden Penn, Kaptan'a hiçbir şey söylemedi. Dan kadar kuvvetli olmadığından kavgayı Harvey kaybetti. Bir süre konuşmadılar, ama Harvey aynı geminin içinde küslük olmayacağını bilecek kadar tecrübe kazandığından meseleyi uzatmadı. Harvey'in karakteri artık değişiyordu.

Anne ve babası aklına geldikçe, Harvey çok üzülüyordu. Bir an önce onlara kavuşmak ve başından geçenleri anlatmak için can atıyordu. Annesinin ne halde olduğunu çok düşünmemeye çalışıyordu.

Harvey'in bileği ile dirseği arasında yaralar çıkmıştı. Dan bu yaraları tedavi ediyordu. "Artık tam bir yaralı denizci oldun," dedi Dan. Bu sözlerden büyük bir onur duydu Harvey, yara-

larıyla övünür oldu. Çünkü bu yaralar denizciler için adeta birer onur madalyasıydı.

Harvey bir keresinde baş kasarasının merdiveninde aşçıdan sıkı bir azar yedi. Aşçı, Dan ve Harvey'i börek aşırarak suçlamıştı. Aslında haklıydı da; zira iki genç, aşçının dalgınlığından yararlanıp börekleri mideye indirmeyi alışkanlık haline getirmişti. Aslında isteseler aşçı onlara börek verirdi. Ama börekleri aşırarak bir tür oyun haline getirmişlerdi. Nedense aşırılmış böreğin tadı daha farklı geliyordu onlara.

Harvey aşçının sözlerini dinlerken, bir an aklına ilk kez bindiği geminin oyun salonunda işittiği azarlar geldi. Aradan çok uzun zaman geçmiş gibiydi. Harvey artık kendini bir yetişkin olarak görüyordu. Gemide herkes onu tanıyor ve saygı gösteriyordu. Akşam sohbetlerinde onun anlatıkları da dinleniyordu. İlk başta kendi geçmişinde olup bitenleri anlatıyordu. Müthiş bir lüks ve zenginliğe dair hikâyeleri herkes ağzı açık dinliyordu, ama kimse gerçek olduğuna inanmıyordu. Dan bile bazen inanmaz gözlerle ona bakıyordu. Nihayet Harvey, kendi yaşantısını tüm detaylarıyla anlatırsa, ona kimsenin inanmayacağını anladı. Bu yüzden kendi geçmişini hayali bir çocuk üzerinden anlatmaya başladı.

Ohio'nun Toledo kentinde yaşayan çok zengin bir çocuk. Atları, at arabaları olan, partilere, şölenlere çağırılan varlıklı bir çocuktuktu bu.

Bu çocuğun hikâyelerini Harvey anlattı, herkes de merakla dinledi. Salters Amca böyle bir yaşam tarzının ahlaksızlık getireceğini söyledi. Bunun gibi yorumlar Harvey'in hayata bakışını da etkiledi. Danslara gitmek, şık ve pahalı elbiseler giymek, para sıkıntısı çekmemek iyi bir şey miydi sanki? Altın kol düğmeleri, kol saatleri, yüzükler, lüks şapkalar takmak, sabahtan akşama kadar oyun oynamak ve yiyip içmek çok anlamsız değil miydi? İnsanın kendi emeğiyle çalışıp kazanması, bilgi ve görgüsünü geliştirmesi kadar kıymetli bir şey olmadığını düşünüyordu artık.

Uzun Jack, Harvey'in kafasından uydurduğu bu çocuğa değişik adlar takmıştı. Bazen *Yaldızlı Bebek* diyordu, bazen *Muhallebi Çocuğu*, bazen *Çılgın Şımarık*.

Bir yandan geleceğini düşünen Harvey, diğer yandan denizcilik bilgisini artırmaya çalışıyordu. Harita okumak, pusula ile yönünü bulmak, gemi teçhizatını tanımak çok hoşuna gidiyordu. Kaptan Disko'nun güneşin yüksekliğini ölçmede kullandığı bir aleti vardı. Harvey de bu aletin

saklandığı yeri öğrenip ölçümler yapmaya başladı. Eski bir coğrafya kitabı yardımıyla enlem hesaplamayı öğrendi. Kamaranın tahta direği üzerine bulundukları enlemi ve o günün tarihini kazıdı. Bu kitabın dışında, *Kıyı Kılavuzu*, *Gemicilik*, *Harita Bilgisi* gibi kitapları da tekrar tekrar okuyordu.

ÇIRAKLIK

Harvey artık kampanadan sorumluydu. Havalalar yine sisliydi ve balık çoktu. Balığa çıkan kayıklar, ancak kampana sesinin yardımıyla gemiye dönebiliyordu. Harvey cesaretini topladığı anlarda da Kaptan'dan izin alıp balık avına katılıyordu. Hava durumu elverirse geminin dümenine geçip manevra yapmayı, gemiyi yönlendirmeyi öğreniyordu. Bir gün dümenle ilgilenirken, yelkenlerden birini yanlışlıkla indirip alttaki yelkenin yırtılmasına sebep oldu. Bundan sonraki birkaç gün elinde iğne iplikle hasar gören yelkenin tamirini yapmak zorunda kaldı.

Birkaç kez Manuel'le birlikte balığa çıktı. Bir seferinde kayığın çıpasını saldıklarında, dibe ulaşmadığını fark ettiler. Harvey'i bir korku

sardı, demek ki derin ve tehlikeli sulardaydılar. Manuel onun sarardığını görünce kahkahayı bastı.

“Bu sadece bir çukur,” dedi. “Biraz ileride çıpayı atınca dibe degecek, merak etme.”

Gerçekten de onun dediği gibi oldu. Başka bir seferinde de karşılarına bir buz dağı çıktı. Korkusundan kayığın tabanına yapışan Harvey’i gören Manuel yine katıla katıla gülmeye başladı.

Harvey çevresindeki herkesten bir takım özellikler alıyordu. Mesela Kaptan Disko’nun dümendeki kambur duruşunu, olta çekerken Manuel’in sallanışını, Salters’in uzun adımlarla yürüyüşünü taklit ediyordu. Harvey’i böyle gören Uzun Jack, “Böyle taklit yaptığını görmek çok eğlenceli oluyor doğrusu,” diye takıldı. Tom Platt, “Hepimiz böyle başladık bu işlere,” dedi, “çocuklar böyle olgunlaşır.”

Bir gün Kaptan Disko ona seyir defterini gösterdi. Harvey bundan çok etkilendi. Defterde şunlar yazılıydı:

- 17 Temmuz: Bugün sis fazla, balık az. Kuzeye doğru demir attık. Başka bir şey olmadı.
- 18 Temmuz: Sis yoğun, çok az balık tuttuk.

- 19 Temmuz: Rüzgâr kuzeydoğudan esiyor. Doğuya doğru demir attık. Balık çok.
- 20 Temmuz: Günlerden Cumartesi, sis çok, rüzgâr hafif. Bu hafta toplam üç bin yedi yüz kırk sekiz balık tuttuk.

Pazar günleri çalışılmazdı. Tıraş olunur, hava iyiye banyo yapılırdı. Satranç oynanır, şarkı söylenir, hikâye anlatılırdı. Penn güzel ilahiler okurdu. Sonra da, “Benim söyleyecek pek fazla şeyim yok, sizleri dinlemek daha zevkli,” der ve köşesine çekilirdi.

Penn, Harvey’e kaybolmuş bir çocuk gözüyle bakıyor ve ona son derece şefkatli davranıyordu. Penn’in bu davranışlarını izleyen Salters Amca da Penn adına çok mutlu oluyordu.

Harvey denizin sakin olduğu bir gün ilk kez gemi direklerinin en yükseği olan grandi direğine tırmanmaya çalıştı. Dan de ona yardım etmek için gelmişti. Harvey titreye titreye de olsa direğe çıkmayı başardı. Sonra da kendisine bu tırmanışı yapamayacağını söyleyen Salters Amca’nın çizmelerini şaka olsun diye direğe astı.

Kaptan Disko fırsat buldukça Harvey’e harita çalıştırıyordu. Balık sürülerinin nerelerde olacağını anlatıyor, mevsimlere ve hava durumuna

göre denizde görülen değişiklikleri açıklıyordu. Harvey hesap kitap işlerinde Dan'e göre daha iyiydi. Dan ise karanlıkta bile oltaya yem takabiliyor, istediği ipi bulabiliyordu. Bu da Harvey için çok zordu.

Akşamları herkes farklı konularda hikâyeler anlatıyordu. Kaptan Disko hep denizden bahseder, tarihteki büyük fırtınaları anlatırdı. 1850'li yıllardaki balina seferlerinden söz ederdi. Bu öykülerde neler vardı neler. Yavrularının yanında vurulan anne balinalar, kapkara denizde can çekişen zavallı dev balıklar, paramparça olan kayıklar, yanlış bağlandığı için gemicilere saplanan zıpkınlar...

Uzun Jack, hayalet öyküleri anlatmayı severdi – Monomoy sahilinde istiridye avcılarına musallat olan yaratıklar, gömüldüğü yerden geri çıkan hortlaklar, Ateş Adası denen yerde kötü ruhların koruduğu defineler ve daha neler neler...

Tom Platt gemiyle yaptığı seyahatlerden, Manuel memleketindeki güzel kızlardan bahsederdi. Salters genelde çiftçilikten konuşur, portakal yetiştiriciliğinin inceliklerini anlatırdı. Hayattaki en kutsal görevin ekip biçmek olduğuna inanırdı. Bu konuşmalara katılmayan tek kişi

aşçıydı. Sadece çok gerekliyse konuşur, yarı İs-koçça yarı İngilizce konuştuğu için de zor anlaşılırdı. Ama çocukları gördüğünde çok yakın bir gelecekte Harvey'in efendi olacağı, Dan'in ise onun emrinde çalışacağı kehanetini sürekli tekrarlıyordu. Kendisinin de bunu gözleriyle göreceğini eklemeyi ihmal etmiyordu.

Buradayız gemisinde her şey yolunda gidiyor, ambarda istiflenen balıkların sayısı gün geçtikçe artıyordu.

BUHARLI GEMİLER

Kaptan'ın kamarasında büyük bir kara tahta vardı. Harvey bu tahtanın ne işe yaradığını düşünür dururdu.

Yine sisli bir gün, dört köşe yelkenleri olan bir Fransız gemisinin düdüğü duyuldu. Avlanmak için durmuş ve demir atmışlardı.

Uzun Jack, "Hangi enlem ve boylamda olduklarını öğrenmek için bağırıp duruyorlar," dedi. Gerçekten de öteki geminin mürettebatı, "Tahtayı getirin, tahtayı!" diye el sallayıp duruyordu.

Dan kara tahtayı çıkardı. Kocaman rakamlarla kırk altı ve kırk dokuz yazdılar. Diğer gemiden, "Sağ ol," diye el sallayanları gördüler. Salters bu arada Harvey'e, "Delikanlı sen Fransızca biliyor musun?" diye sordu.

"Evet, biliyorum."

“O zaman gidin de řu Fransızlardan biraz tütün alın.”

Manuel ve Harvey kayığa atlayıp gittiler. Fransız gemisine çıktıklarında Harvey, Fransızcasının hiçbir işe yaramadığını anladı. Karşısındaki adamlar çok değişik bir aksanla konuşuyorlardı. Manuel ise el kol hareketleriyle de olsa iletişim kurabiliyordu. Geminin kaptanı onlara kötü bir içecek ikram etti. Bol bol tütün verdiler. Bu arada onların da çikolata ve peksimete ihtiyaç duyduğı anlaşıldı. Harvey ve Manuel kendi gemilerine bir sefer daha yapıp takası tamamladılar. Onlar nihayet kayıkla dönerken, Fransızlar şarkılar söyleyerek sis içinde kayboldular. Tütün *Buradayız* mürettebatı arasında pay edilirken Harvey, “Benim Fransızcam hiçbir işe yaramadı, ama Manuel şakır şakır anlaştı Fransızlarla,” dedi.

“Bu da denizciliğın sırlarından biri işte delikanlı,” dedi Tom Platt.

Harvey’in ilgisini çeken bir başka şey de bazı büyük gemilerin Atlantik Okyanusu’nu dikkatsizce ve küçük gemilere aldırmadan geçmeleliydi. Tüm gemiciler, özellikle balıkçı gemileri birbirinin yardımına, kibarlığına muhtaçtı ama buharlı gemilerde bu davranışları göremiyordu.

Kaptan Disko birçok gemiye çekinmeden kılavuzluk yapıyordu. Özellikle kötü havalarda harita bilgisi zayıf olan kaptanlar, *Buradayız*'a yanaşıp yol tarifi alıyordu.

Bu arada ilginç bir olay yaşandı. Kocaman, gü-rültülü, ağzına kadar dolu bir sığır taşıma gemisi onları üç kilometre takip etti. Heyecanlı bir kaptan megafonla onlara seslenerek nerede olduklarını sordu. Kaptan Disko, "Nerede olduğunuzu bilmiyorsunuz demek! Sizlere gemi teslim edende kabahat," diye söylendi. Bu sözler üzerine diğer kaptan sinirlendiyse de bozuntuya vermedi: "Üç gündür gözlem yapamadık sis yüzünden."

Disko, "Yaa öyle mi! Denizin kokusundan da mı anlamıyorsunuz?" diye sordu.

Salters Amca, gemide sığırlar olduğunu duyunca, "Neyle besliyorsunuz bu hayvanları?" diye bağırdı. Hayvanlar, Salters Amca'nın çiftçi damarını kabartmıştı. "Kuyruk yağı eritip yemlerine katarsanız çok iyi gelir."

Diğer geminin kaptanı bu sefer nazik bir şekilde şapkasını çıkararak, "Rica etsem nerede bulunduğumuzu söyleyebilir misiniz acaba? Hayvancılıkla ilgili bilgilerinizi başka zaman konuşuruz," dedi alaycı bir sesle.

Kaptan Disko sinirli sinirli enlem ve boylam derecesini söyledi. Sonra da Salters'a dönerek,

“Tam da adama denizcilikle ilgili ders verecektim, çok gerekliymiş gibi hayvanları sordun birader,” diye sitem etti.

Dan diğerlerine muzip bir şekilde göz kırptı. Disko ve Salters akşama kadar bu konuyla ilgili kavga ettiler.

Uzun Jack, “Boş ver be Kaptan, bunun için sinirlenmeye değer mi?” diye yatıştırmaya çalıştı Disko’yu.

Kaptan Disko, “Artık yıllar boyu anlatırlar bunu,” dedi. “Kuyruk yağı eritecekmiş de...”

Manuel sohbeti değiştirmek için, “Bir zamanlar *Lucy* adlı bir gemide çalışırdım...” diye bir anısını anlatmaya başladı, “balığımızı satacak hiçbir yer bulamamıştık. Rüzgâr çok fena bindi üzerimize, biz de güneye inmeye çalıştık. Yön soracak hiçbir gemi yoktu ki, bir yelkenlide üç siyah adam gördük. Gide gide ta Batı Afrika’ya varmışız.”

Harvey, “Bizim gemimiz Afrika’ya gidebilir mi?” diye sordu.

Kaptan Disko, “Gider,” dedi. “Babam bu gemiyle Grönland’a kadar gitmiş, üstelik hamile annemi de yanına almış. Ben de orada Disko denen bir yerde doğmuşum. Ta baharda buzlar çözülmünce geri dönmüşüz. Bu yüzden adım Disko.”

KAZADAN KURTULMAK

Kuzeye doğru balık avlayarak yol aldılar. Kayıklar her gün denize indiriliyordu. Harvey mürekkep balığını ilk kez orada gördü. Karanlık bir gece Salters Amca, “Mürekkep balığı var!” diye bağırınca ranzalarından fırlamışlardı. İki saat boyunca herkes kendi oltasını atıp bekledi. Mürekkep balığı morina avında en popüler yemdi.

Mürekkep balığı oltası, kırmızıya boyalı bir kurşuna sahiptir. Altına onlarca iğne ve çengel takılır. Mürekkep balığı nedense bu oltayı çok sever, ona sarılır, iğnelerden kaçınmaya fırsat kalmadan da yukarı çekilir. Ancak kendini yakalayan avcının yüzüne önce su sonra da mürekkep fişkırtır. Balıkçılar bu durumdan kurtulmak için kafalarını tuhaf biçimde sallarlar. Avdan sonra tüm balıkçı-

ların suratı simsiyah olur. Burada da öyle oldu, hepsinin yüzü madenci gibi kapkaraydı.

Ertesi gün de çok balık çıktı. Kuzeydoğudan batı yönüne giden çok sayıda yelkenliye denk geldiler. *Carrie Pitman* gemisiyle bir takas pazarlığı yapıldı. Bir mürekkep balığı karşılığında yedi morina balığı önerdiler, ama Kaptan Dis-ko anlaşılmaya yanaşmadı. *Carrie*'nin kaptanı da tayfaya yakında bir yerde demir atma emri verdi. Denizde biraz daha mürekkep balığı kalmış olmasını umuyordu. Virgin Adası'nın yakınlarında sis çöktü. Çanlarını çalan gemilerin arasında demir attilar. Dan ve Harvey sabaha karşı kızarmış börek yürütmek için mutfağa girdiler. Bütün gemiler kampanalarını çalıyor, birbirlerini ikaz ediyorlardı.

Kaptan, Harvey'e, "Sen de çal hadi," dedi.

Harvey kampanayı çalarken, lüks bir buharlı yolcu gemisinin güçlü kampana sesi duyuldu.

Harvey yolcu gemisinin içinde olduğu o günü hatırladı. Afili kıyafetleri, cilalı pabuçları ile geminin güvertesinden baktığı günleri utanarak anımsadı. Böyle bir giyim tarzını Harvey artık beğenmiyordu. Harvey o gün, "Bir balıkçı gemisine çarpsak," demişti. Bu sözlerini anımsayınca hem utandı hem de ürperdi. O zaman bu lafları

eden çocuk, şimdi sabahın dördünde uyanıyor, ayağına çizmelerini, sırtına yağmurluğunu geçiriyor ve yolcu gemilerini uyarmak için kampana çalıyordu.

Doksan metrelik koca bir gemi üstlerine doğru geliyordu. Bu geminin de kamaralarında rahat rahat uyuyan, her şeyden habersiz seyahat eden insanlar vardı. Bir anda gözlerinin önünden gemi lombozlarının geçtiğini gördü. *Buradayız* gemisi tepeden tırnağa islandı. Harvey'in midesi bulandı. Çok cılız bir sesin, "Batırdınız bizi, imdat!" diye haykırdığını duydu.

"Biz mi batıyoruz?" diye sordu.

Dan, "Hayır, şuradaki bir gemi. Sen kampa-nayı çalmaya devam et!" dedi.

Aşçı ve Harvey dışında herkes toparlanıp bakmaya gittiler. Biraz sonra Dan, "Bir yelkenli batmış, ortadan ikiye bölünmüş," dedi. "Babam kaptanı aldı, sadece o hayatta kalmış."

Harvey, o anda gözlerini yolcu gemisinden alamadığı için kendi gemilerinin battığını sanmıştı. Halbuki *Jennie Cushman* adlı bir yelkenli gemi batmıştı.

Kazazede kaptan gemiye çıkarıldı. Adam hem gemisini, hem tayfasını hem de oğlunu kaybetmişti. Hüngür hüngür ağlıyordu.

Kaptan Disko adamın omuzuna elini koyarak onu teselli etmeye çalıştı: “Yapacak bir şey yok, hadi biraz yatıp dinlenmeye çalış.”

Bir dakika içerisinde tek oğlunu, arkadaşlarını, bütün malvarlığını, tüm yaz harcadığı emeğin karşılığını kaybeden birini teselli etmek güçtü.

Adamın oğlunu kaybettiğini duyan Penn birden değişti. Gözlerine farklı bir ışık gelmişti. Adamı alarak kamaraya götürdü. Ama Penn bir balıkçı gibi değil, bir papaz gibi davranıyordu. İçeriden Penn’in dua eden sesi duyuldu. Kamaradan çıkan Penn, “Dua ettim,” dedi. “Bu adamın oğlu için dua ettim. Kurtulması için yalvardım. Dualarım kabul oldu, bundan eminim.”

Biraz sonra yanlarından geçen bir balıkçı gemisinin düdüğü duyuldu. Sisler arasından bir ses, “Hey! Kaptan Disko! *Jennie Cushman* gemisinin başına gelenleri duydun mu?” diye sordu.

Kaptan Disko, “Kaptanı gemimize aldık,” diye yanıtladı.

“Biz de birini bulduk, baş kasarası enkazının altındaydı.”

“Kimmiş?”

“Kaptanın oğluymuş.”

Bu konuşmayı duyan Penn sevinçten deliye döndü. Harvey onun yüzünün güneş gibi par-

ladığını gördü. Ama sonra tıpkı güneşin batmasında olduğu gibi bu ışık kayboldu. Penn yenisinden boş boş bakmaya başladı.

Tom Platt kazazede kaptanı kayığıyla öbür gemiye götürdü. Adamcağız en azından oğluna kavuşmuştu.

Kaptan Disko, “Demir alın!” diye emretti. “Bu ölümcül sulardan uzaklaşmak istiyorum.”

Dümenin başına geçince de devam etti: “Bence, Penn burada bambaşka bir dünyadaydı. Bir balıkçı gemisinin parçalanması ona eski günlerini anımsattı. Başkalarını teselli eden, onlarla ilgilenen eski kişiliğini yeniden buldu. Ama öyle büyük acılar yaşamıştı ki, kaptan oğluna kavuşunca tekrar eski Penn oldu.”

Salters Amca güverteye çıktığında, ona Penn’in durumunu sordular. “Uykuda,” dedi. “Çok derin bir uykuda. Bırakalım iyice uysun.”

LİMANDAKİ YARIŞMA

Sonraki dört gün Kaptan Disko herkesi çok fazla çalıştırdı. Balık olmadığı zamanlarda tüm mürettebatı ambara indirip malzemeleri daha sıkı istifletiyordu. Geminin hızlı ilerleyebilmesi için balığın nasıl istiflenmesi gerektiğini her seferinde anlatıyordu. Günlerce sis içerisinde yol aldıktan sonra Kaptan Disko, “Çocuklar haydi, şehire geldik!” diye bağırdı.

Harvey’in gördüğü manzara unutulmazdı. Güneşin kızıl ışınları denize ve yelkenlere vuruyordu. Kuzeyde, batıda ve güneyde üç ayrı balıkçı gemisi filosuna mensup en az yüz tane gemi vardı. Tüm gemilerden hızla kayık indiriliyor, gemiciler birbirlerini selamlıyordu. Kayıkların çıkardığı sesler, halatların hışırtısı, küreklerin

patırtısı, tahtaların gıcırtısı uzaklara yayılıyordu. Güneş yükseldikçe yelkenler rengârenk oluyordu. Kayıklar önce kümeler halinde birleşiyor sonra ayrılıyordu.

Harvey bir liman şehrine geldiklerini anladı.

Kaptan Disko, “Yaklaşık bin kişinin yaşadığı bir kasaba burası,” dedi.

Kaptan Disko tanıdıklarına el salladı. *Buradayız* da sakince demir attı.

Mary Chilton gemisinin kaptanı, “Tam zamanında yetiştiniz,” dedi.

King Philip gemisinininki, “Gözlerimiz yollar-da kaldı,” diye seslendi.

Henry Glay gemisinin kaptanı, “Bu akşam yemeğe buyurun,” dedi.

Gençler Dan’e takılıyordu. O da misliyle karşılık vermeyi iyi biliyordu. Birbirlerine hep takma adlarla seslenip şakalaşıyorlardı. Manuel’in hemşehrileri onunla ana dilinde konuşuyordu. Sessiz aşçı bile kendi gibi siyah bir arkadaşını görüp selamlaştı.

Sonra kayıklara doluşup kalabalığa katıldılar. Tüm dillerin tüm yerel aksanların duyulabildiği müthiş bir kalabalıktı bu. Portekizce, Napoli dili, Fransızca, Eski Frank dili, Galce cümleler havada uçuşuyordu. Harvey bir an için bütün

bu dilleri anlayabildiğini zannetti. Herkes balina ve morina balığı peşindeydi. Karaya hiç çıkılmayacaktı. Kayıklar birbirine o kadar yakındı ki, ol-talar ve çıpaların halatları birbirine dolanıyordu.

Çevrelerindeki deniz yüzeyi kararınca, balık akınının başladığını anladılar. Beş yüz kulaç ileride bir alanda morina balıkları havaya sıçramaya başladı. Kayıklar balık sürüsünün içine dalmak için demir almaya çalıştılar. Herkes birbirinin halatına dolaştı, kepçeleri birbirlerine çarptı. Dan'ın kepçesi Harvey'in başına çarptı, Harvey denize düşecek gibi oldu ama toparladı. Tüm bu kargaşa içinde neredeyse suyun yüzeyinde giden bir balina gördüler. Sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Hızla giden balinalar, üç tane kayığın demir halatlarını koparıp onları biraz sürükledi. Beş dakika sonra denizdeki ağ kurşunlarının sesinden, morina balığının kuyruk vuruşlarından başka bir şey duyulmaz oldu.

Harvey, suyun altında sürüler halinde sakince gezerken hemencecik oltaya yakalanan morina balıklarını çok rahat görebiliyordu. Olta iplerinin karıştığı yetmiyormuş gibi suyun altındaki çıpaların ipleri de birbirine karışıyordu. Herkes beğendiği yere demir atmıştı, ama balık akını yavaşlayınca herkes çıpasını çekip daha uygun

bir yere gitmek istediğinde bu öyle kolay olmuyordu. Ayrıca bir başkasının ipini kesmek büyük bir suçtu. Yine de bu suç bile bile işlenir, suçlunun da kim olduğu pek bulunamazdı.

Gün batımına doğru küçük balıklar tekrar gelmeye başladı, ortalık yine bayram yerine döndü. Karanlık basarken herkes gaz lambalarının ışığı altında istifleme yapmak üzere gemisine döndü. Balıklar müthiş bir yığın oluşturmuştu, yorgunluktan balık yığınlarının yanında uyuyakaldılar.

Ertesi gün de sabahtan av başladı. Harvey de ava katılıyor, elinden geldiğince hızlı çalışıyordu. Morina balıkları sürü halinde geliyor, yosunların üzerinde ağır ağır dolaşıyorlardı. Olta-ya geldiklerinde de, uzaklaştıklarında da sürü halinde hareket ediyorlardı. Öğlen mola verildi. Molada *Prag'ın Umudu* adlı geminin geldiğini gören Dan, eğlence olsun diye bağırdı: “Bu filoların en yaramaz adamı kimdir?”

Yaklaşık üç yüz ses, hep bir ağızdan, “Nick Brady!” diye cevap verdi.

Dan yine, “Lambaların fitillerini kim çalar?” diye bağırdı.

Kayıkçılar hep bir ağızdan, “Nick Brady!” diye karşılık verdiler.

Bu gemiyle ilgili espriler, şakalar yapıp epeyce güldüler. Kaptan Nick Brady bu sözlerin ne kadarını gerçekten hak ediyordu bilinmez, ama öyle tanınmıştı. Balıkçılar da bundan faydalanıyordu işte.

Sonra yine kürek çekildi, balık tutuldu, şamata yapıldı, deniz dalgalanıncaya kadar bu böyle devam etti. Dalgalar artınca birbirlerinden biraz uzaklaştılar. Sonra rüzgâr da hızlandı ve kayıklar gemilerine dönmeye başladılar. Bazı kayıkların alabora olduğu görüldü. Deniz yatışınca kadar ava ara verildi. Sonrasında yine balık yarışı başladı. Ardından genel bir sayım yapıldı. Her gemi sırayla sayım sonuçlarını açıklıyordu. Bir gemide iki Portekizli, birinde de Gloucesterli bir yaşlı adam eksikti. Bir Fransız gemisinde de bir mürettebat kayıptı. *Buradayız*'ın tütün aldığı gemiydi bu. Tom Platt bu gemiye başsağlığı dilemeye gitti.

Sonra bir haber yayıldı. Fransız gemisi, denizcilik adetlerine aykırı olarak ölenin eşyalarını satıyordu. Dan ve Harvey de kayıklarına atlayıp gittiler. Müşteri kalabalığının içine karıştılar. Pazarlıklar epey uzun sürdü. Bir hayli zaman geçtikten sonra Dan, pirinç kaplama bir bıçak satın aldı. Dönüş yolunda yine sis bastır-

dı. Onlar da demir atıp sis dağılana kadar balık tutmaya karar verdiler. Bir süre sessizce avlandılar. Dan, bıçağını çıkarıp keskinliğini denedi.

Harvey, “Harika bir bıçak bu, nasıl bu kadar ucuza alabildin?” diye sordu.

“Batıl inançları yüzünden,” dedi Dan. “Onlara göre ölü bir adamın bıçağını almak uğursuzluk getirirmiş. Bıçak ortaya çıkınca hepsi nasıl geri çekildi görmedin mi!”

Dan ıslığıyla bir şarkı çalmaya başladı.

Harvey, “Maaşımı alınca o bıçak için sana iki dolar veririm,” dedi.

“Gerçekten bu kadar çok mu beğendin bıçağı? Al senin olsun, zaten biz hep beraberiz.”

Harvey çok mutlu oldu, çok duygulandı. Bıçağı ömrü boyunca saklayacağına söz verdi.

Sislerin arasından aşçının seslendiğini duydular. Çocuklar hep bir ağızdan, “Buradayız!” diye bağırdılar. Aşçı, “Sıkı bir dayak yiyeceksiniz,” dedi, “Disko çok telaşlandı.”

Buradayız gemisi avın son günlerinde, *Parry Norman* adlı gemiyle yarışıyordu. Ambarını ilk dolduran kazanacaktı. Yarış o kadar heyecanlıydı ki, herkes bahse girmişti. Harvey ve Dan gemide istifleme ve tuzlama işiyle meşguldü. Şa-

fak sökmeden işe başlanıyor ve iyice karanlık basana kadar çalışılıyordu. *Parry Norman* mürettebatından biri merdivenden düşüp bileğini burktuğu için yarışı *Buradayız* kazandı.

Nihayet, *Buradayız* tüm yelkenlerini açıp hazırladı, bayrağını çekti ve yola çıktı. Akordeonda Dan, kemanda Tom Platt eve dönüş şarkıları söylüyordu.

YUVAYA DÖNÜŞ

Harvey balığa çıkan bir gemideki havayla, avdan karaya dönen gemideki havanın birbirinden oldukça farklı göründüğünü hissetti. Ambar balıklarla dolu olunca sanki gemi daha farklı yol alıyordu. Kaptan Disko ona yelkenlerle ilgilenme görevi vermişti. Harvey uzunca bir süre yelkenlerle uğraştı, yelkenler her bozulduğunda hemen düzeltmeye koşuyordu. Artık balık tutma işi bitmişti. Çünkü geminin ambarı tamamen dolmuştu.

Harvey artık denize, rüzgâra, yağmura, güneşe, Ay'a daha çok bakmaya, gözlem yapmaya zaman ayırıyordu. Dalgaların çıkardığı seslere, bulutların şekline, Ay'ın pırıltısına, denize düşen yağmura, yıldızların dizilimine kafa yoruyordu.

Bazen de Dan ile birlikte dümen başına geçip sohbet ediyorlardı. Bu zamanlarda yelkenlere Tom Platt göz kulak olurdu.

Saint Laurent Boğazı'ndan Quebec'e doğru giden kereste gemilerine, İspanya'dan Sicilya'ya yol alan tuz gemilerine rastladılar. Artimon açıklarında rüzgâr kuzeydoğudan esmeye başladı, bu rüzgâr onları uzaktaki Kum Adası'na kadar götürdü. Sonra güneye indikçe hava yumuşadı, rüzgâr da peşlerini bıraktı.

Dan bir ara, "Annem ve Hattie beni dört gözle bekliyorlardır. Annenler seni almaya gelene kadar sen de bizimle kal," dedi.

Harvey buğulu gözlerle, "Eve dönüyoruz, değil mi?" diyebildi.

Gecenin maviliği üzerlerine inerken yelkenler dalgalandı. Ansızın bir yağmur boşanarak güverteyi ıslattı. Ardından da gök gürültüsü ve şimşekler duyuldu. İki çocuk güverteye uzanıp, karaya çıkar çıkmaz yapacakları şeyleri konuştular. Artık Gloucester Limanı'na iyice yaklaşmışlardı. Karadan gelen sesleri duyabiliyor, ışıkları adamakıllı görebiliyorlardı. Bir kılıç balığı gemisi yanlarında ilerliyordu. Gemiden bir adam, "Ne haber Disko, her şey yolunda mı?" diye seslendi. Disko da ona cevap vererek mem-

nuniyetini belirtti. Sahildeki balık tezgâhları, evlerin çatıları, dükkânların vitrinleri rahatlıkla görülebiliyordu.

Geminin burnunda durup, olan biteni izleyen Harvey son derece heyecanlıydı. Sonra dümenin yanına geçti, gözlerinden yaşlar süzüldü.

Limana yanaşırlarken Kaptan Disko, “Bayrağı yarıya indirin!” diye emretti.

Üç ay önce denize düşüp ölen Otto’nun anısına bayrak yarıya indirildi.

Gemi rıhtıma bağlanıp iskele uzatıldığında bir kadın koşarak geldi ve Disko’yu öperek karşıladı. Bu Dan’in annesiydi. Sonra hep beraber Kaptan Disko’nun evine gittiler. Postane açılınca Harvey hemen gidip anne ve babasına telgraf çekti. Geminin diğer personeli de sokaklara dağılmıştı. Uzun zamandır karaya adım atmadıklarından, şimdi sokakların, tramvayların tadını çıkarıyorlardı. Akşam olunca da nihayet rahat bir yatakta uyuyacaklardı.

AİLE BULUŞMASI

Harvey gittiğinden beri annesi perişandı. Babası onu doktorlara götürüp durmuş, ama ilaçlar ve tedaviler fayda etmemişti. Kadıncağız tüm gün sayıklıyor, herkese oğlu Harvey'i anlatıyordu. Hiç umudu yoktu, zaten ona umut verecek herhangi biri de yoktu. Son derece ümitsiz bir halde acı çekiyordu. Oğlunun boğulduğuna emindi, bilmek istediği tek şey ölürken acı çekip çekmediğiydi.

Harvey'in babası Bay Cheyne eşinin bu durumuna kahroluyor, çaresizlik içinde düşünüyor. Kendisi de hiç iyi durumda değildi. Bir gün oğlunun üniversiteyi bitirip işlerin başına geçeceğini hayal etmişti. Oğluyla çocukluğunda pek ilgilenmemişti. *Nasıl olsa günün birinde ortağım*

olacak, o zaman zaten birlikte çalışacağız, diye düşünüyordu. Ama şimdi oğlunu kaybetmişti. Ne yapacağını bilemez haldeydi.

Amerika Birleşik Devletleri'nin batısında yer alan San Diego'da saray gibi bir evleri vardı. Karısına iyi geleceğini düşünerek oraya taşınmışlardı. Bay Cheyne de verandası olan bir odada oturup, hiçbir şeyle ilgilenmeden vakit öldürüyordu. Demir yolu şirketleri arasında işçi ücretleriyle ilgili bir anlaşmazlık çıkmıştı. Oregon'daki kereste deposu işçileri grevdeydi. Ama Bay Cheyne bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyordu. Her şeyi bir yana bırakmak, çekip gitmek geçiyordu aklından. Kafasında hep aynı düşünce dönüp duruyordu – bir gün Harvey gelecek, üniversiteyi bitirecek ve Bay Cheyne ona tüm şirketlerini devredecekti. Ama artık oğlu hayatta değildi, denizlerde kaybolmuştu. Karısı üzüntüden hayata küsmüştü. Kendisi tüm bunların ortasında kalakalmıştı.

Bir gün kapısını çalan postacı ona şu telgrafı uzattı: *“Gemiden düşünce beni Buradayız adlı bir balıkçı gemisi buldu. Balıkçıların arasında harika günler geçirdim. Gloucester'de Kaptan Disko Troop'la birlikteyim. Param yok. Bana telgraf çekin lütfen. Harvey.”*

Telgrafi okuyan Bay Cheyne fenalaştı. Hemen doktor çağırdılar. Doktor gelince Harvey'in babası durumu doktora anlattı. "Ya biri bize şaka yapıyorsa?" dedi aile dostu olan doktora.

Doktor, "Bence şaka değil bu," diye yanıtladı.

Bay Cheyne durumu karısına da anlatınca, zavallı kadıncağızın sevinç çılgınlıkları tüm evi çınlattı. Hemen hizmetçilere ve kâhyaya emirler verildi, hazırlıklar yapıldı. Yola çıkılacaktı. Özel vagonla Amerika'nın batısından yola çıkacak, doğu ucundaki Boston'a gitmek için bütün kıtayı geçeceklerdi.

Pazar sabahı erkenden San Diego'dan yola çıktı. Bayan Cheyne heyecandan uçacak gibiydi. Özel vagon kızgın güneşin altında yol alıyordu. Lokomotif tüm gücüyle gidiyordu, ama yollar dik olduğundan hızlanamıyordu. Yol boyunca Bay Cheyne tren görevlilerine oğlundan bahsetti. Yolun yarısında geldikleri bir şehirde, gazete-lerde Harvey'in macerasını konu alan haberler gördüler; anlaşılan genç Harvey'in döndüğünü herkes duymuştu. Haberleri okuyan Bayan Cheyne daha hızlı gidilmesi talimatını verdi. Artık köyler, kasabalar birbirini kovalıyordu. Tren sürat rekorları kırarak ilerledi.

Gloucester'a ulaşıp Harvey'le buluştuklarında hepsi mutluluktan ağladı. Harvey başından geçenleri hemen anlatmak istiyordu. Kolları yara izleriyle doluydu. Avuçları nasır bağlamış, sesi kalınlaşmıştı. Üzerine hafif bir balık kokusu sinmişti.

Babası, Harvey'in karakterinin nasıl da değiştiğine hayretle bakıyordu. Eskiden babasını üzmemekten, annesine naz yapmaktan başka şey bilmeyen şımarık çocuk, şimdi görmüş geçirmiş bir balıkçı gibi davranıyordu. Harvey yeni kişiliğiyle karşılarındaydı işte!

Annesi, "Neden gemidekilere kim olduğunu söylemedin?" diye sordu.

"Söyledim," dedi Harvey, "ama pek inandırıcı bulmadılar. On dolar aylıkla çalışmaya başladım gemide. Kaptan'ın oğlu Dan'e yardım ederek işe koyuldum. Şu anda bir balıkçı kayığını kullanabilirim. Olta hazırlayabilir, balık istifle-yebilirim."

Annesi, "Karnını nasıl doyurdun?" diye sordu.

"Aşçımız tüm balıkçı gemilerinin en iyi aşçısıydı. Bizi hep sağlıklı ve doyurucu şeylerle besledi. Kaptan Disko çok iyi bir öğretmen, Dan de bana can yoldaşı oldu."

Annesi, “Hiç hasta olmadın mı yavrum?” diye sordu.

“Hayır, anneciğim,” dedi Harvey. “Aralıksız çalışıp, tıka basa yemek yiyip, deliksiz uyudum çünkü.”

Annesi ve babası bu ifadeyi biraz tuhaf bulsalar da bir şey demediler. Harvey, hemen dönmeyeceğini, gemide görevi olduğunu, ayrıca Kaptan Disko ile onları tanıştırmak istediğini söyleyip ısrar etti.

GELECEĞE HAZIRLIK

Özel vagon limanın yakınlarına kadar getirildi. O gece vagonda uyudular. Sabah annesi ve babası uyurken, Harvey gitmişti. Limanda Kaptan Disko, Manuel, Salters ve Penn'i gördü. Balıkları boşaltıyorlardı. Harvey de hesap defterlerini tutacaktı.

Harvey'in arkasından annesi ve babası da limana gelerek Kaptan Disko'yu buldular. Kendilerini tanıtip gemidekilerle tanışmak istediklerini söylediler. Herkesle tek tek tokalaşıp, gemiyi gezdiler. Bay ve Bayan Cheyne gemicilerin kaba saba insanlar olduklarını sanıyorlardı. Ama bu adamların son derece iyi ve nazik insanlar olduklarını görünce şaşırdılar. İşini bitiren Harvey de onlara katıldı. Kaptan Disko ona son maaşını ödedi.

Dan, “Babanın özel vagonu nerede?” diye sordu.

“Gel göstereyim,” dedi Harvey. Annesini de alarak birlikte vagonun bulunduğu yere gittiler.

Kaptan Disko ve Bay Cheyne ise limanda kalmıştı. Bay Cheyne, o sene altı tane de uzun yol gemisi aldığından bahsetti. Kaptan Disko ağzı açık dinliyordu. Bay Cheyne aslında Kaptan’a nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu. Para ver-se kabul etmeyeceğini anlamıştı. Bunun üzerine Dan’ın ileride kaptan olmak üzere uzun yol gemilerinden birinde çalışmaya başlamasını öner-di. Bu büyük gemilerin kaptanı olmak, Dan’ın geleceğini kurtaracaktı.

Kaptan Disko uzun uzun düşünüp, bunu eşine sorması gerektiğini söyledi. Birlikte Kaptan’ın evine gittiler. Bay Cheyne, gemilerinin çay taşıdığını, uzun süre denizde kalmadığını söyleyerek kadının içini rahatlattı. Bunun üzerine Dan’ın annesi de onayladı. Dan eve döndüğünde kendisi hakkında konuşulanları dinledi ve sevinçle kabul etti.

Harvey başından geçenleri düşündüğünde, en ümitsiz anlarda bile yaşama bağlılığını yitirmediğini anladı. Yaşadıklarını çevresindekilere gururla anlatıyordu. Babası onun üniversiteye devam etmesini istiyordu. Mezun olunca da or-

tak olacaklardı. Ama Harvey denizcilik dışında bir şeyle ilgilenmiyordu; bir balıkçı gemisinde hemen çalışmaya başlayabilir, sonra kademe kademe işinde yükselebilirdi. Üniversiteye gitmeyi gerekli görmüyordu. Babası bu duruma üzülmüştü. Bütün o serveti, zenginliği nasıl elde ettiğini Harvey'e ilk kez anlattı. Aslında çok yoksul bir ailenin çocuğuydu, eğitim görmemişti. Çalışıp çabalamış, talihin de yardımıyla zengin olmuştu. Tek istediği de oğlunun işleri sürdürmesiydi. Ama yıllar boyu ticaretle uğraşırken, eğitimin ne kadar önemli olduğunu acı deneyimlerle öğrenmiş, bundan ders çıkarmıştı. Oğlunun eğitimini tamamlamasının çok önemli olduğunu düşünüyordu.

En sonunda Harvey ile babası bir anlaşma yaptılar, Harvey üniversiteye gidecek ve mezun olduğunda denizcilik şirketinin başına geçecekti. Diğer işleri ise daha sonra konuşacaklardı.

Harvey üniversiteye gitti, Dan ise Bay Cheyne'nin gemilerinin birinde ikinci kaptan olarak çalışmaya başladı. Eğitimleri sırasında çok sık görüşemediler. Dan, babasını ve *Buradayız*'ı özlediğinde izin alıp Gloucester'e gidiyor, birkaç gün kalıp dönüyordu. Yine de Dan ve Harvey birlikte geçirdikleri günleri hiç unutmadılar ve sıkı dostlar olarak kaldılar.

Rudyard Kipling

(1865 – 1936)

Hindistan'ın Bombay (günümüzde Mumbai) kentinde doğan Kipling, altı yaşına geldiği zaman, Hindistan'ın ikliminin İngiliz çocuklarının sağlığına iyi gelmeyeceğini düşünen anne ve babası tarafından İngiltere'de yaşayan bir ailenin yanına gönderildi.

Küçük Kipling'in bu ailenin yanında geçirdiği altı yıl, bedensel ve zihinsel baskılarla doluydu. Sonunda gerçek anne ve babası onu bu eziyetli yaşamdan kurtarıp, Devon'daki bir yatılı okula gönderdi.

İlk öğrenimini İngiltere'de yaptıktan sonra Hindistan'a döndü. Lahor'da gazeteciliğe başlayıp, genç yaşta yazıları ile kendini kabul ettirdi. 1889'da İngiltere'ye dönüp Londra'ya yerleşti. İngiliz dilini ustalıkla kullanması, Hindistan'daki hayatı yazılarında konu alması, romantizmle realizmi birleştirmeyi başarması ona 1907 yılında Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazandırdı. İki kez şövalyelik ödülüne layık görüldüğü halde kabul etmedi.

Kipling çocuklar için birçok kitap yazdı. Tüm yazılarında hayata ve insanlara duyduğu bağlılık ve hayranlığı hissettirmeyi bildi. Yarattığı karakterler ve öyküler sayesinde, insan yaşamının en derin öğelerini bir portre gibi betimlemeyi başardı.

“Orman Kitabı” ilk kez 1894 yılında yayınlandı. Bir yıl sonra da öykünün devamı geldi. Bu kitaplar Mogli tiplemesini ve maceralarını günümüze değin en güzel şekilde taşıyan örnekler olarak kabul edilir.

Yaşadığı devirde, doğunun eşsiz zenginliklerini, tabiatın güzelliklerini ve hayvanlar âlemini açık bir dille anlatmış; okuyucuyu büyük ustalıkla yazılarına bağlamıştır. Şiir ve romanlarının yanında zamanının en usta hikâyecisi olarak tanınmaktadır. Hayatını yazmakla geçiren İngiliz yazar, 1936 yılında Londra’da öldü.

KISALTILMIŞ İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

- **ALICE HARİKALAR DİYARINDA**
Lewis Carroll
- **BABALAR VE OĞULLAR**
İvan Sergeyeviç Turgenyev
- **BALONLA BEŞ HAFTA**
Jules Verne
- **BAMBi**
Felix Salten
- **BEYAZ DIŞ**
Jack London
- **BEYAZ GECELER**
Fyodor Mihayloviç Dostoyevski
- **BİNBİR GECE MASALLARI**
Antoine Galland
- **BİR YAZ GECESİ RÜYASI**
William Shakespeare
- **BÜYÜK UMUTLAR**
Charles Dickens
- **ÇALINAN TAÇ**
Mark Twain
- **ÇEKİRDEK**
L. N. Tolstoy
- **ÇOCUKLAR İÇİN NASREDDİN HOCA FIKRALARI**
Derleyen: Memet Fuat
- **ÇOCUKLUK**
L. N. Tolstoy
- **DAVID COPPERFIELD**
Charles Dickens

- **DEFİNE ADASI**
Robert Louis Stevenson
- **DEĞİRMENİMDEN MEKTUPLAR**
Alphonse Daudet
- **DEMİR YOLU ÇOCUKLARI**
Edith Nesbit
- **DENİZ KURDU**
Jack London
- **DENİZLER ALTINDA YİRMİ BİN FERSAH**
Jules Verne
- **DİKANKA YAKINLARINDA BİR ÇİFTLİKTE
AKŞAM TOPLANTILARI**
Nikolay Vasilyeviç Gogol
- **DOKTOR OX'UN DENEYİ**
Jules Verne
- **DON KİŞOT'UN SERÜVENLERİ**
Miguel de Cervantes
- **DÜNYA'NIN MERKEZİNE YOLCULUK**
Jules Verne
- **GİZLİ BAHÇE**
Frances Hodgson Burnett
- **GÖRÜNMEZ ADAM**
H. G. Wells
- **GULLIVER'İN GEZİLERİ**
Jonathan Swift
- **HEIDI**
Johanna Spyri
- **HİKÂYELER**
Anton Çehov

- **HUCKLEBERRY FINN'İN MACERALARI**
Mark Twain
- **İKİ ŞEHRİN HİKÂYESİ**
Charles Dickens
- **İKİ YIL OKUL TATİLİ**
Jules Verne
- **İNSAN NEYLE YAŞAR?**
L. N. Tolstoy
- **İŞTE ÖYLE HİKÂYELER**
Rudyard Kipling
- **KAÇIRILAN ÇOCUK**
Robert Louis Stevenson
- **KAYIP DÜNYA**
Arthur Conan Doyle
- **KİM**
Rudyard Kipling
- **KORKUSUZ KAPTANLAR**
Rudyard Kipling
- **KRAL ARTHUR VE YUVARLAK MASA ŞÖVALYELERİ**
Howard Pyle
- **KÜÇÜK DENİZ KIZI**
Hans Christian Andersen
- **KÜÇÜK KADINLAR**
Louisa May Alcott
- **KÜÇÜK LORD**
Frances Hodgson Burnett
- **KÜÇÜK PRENSES**
Frances Hodgson Burnett

- **MOBY DICK**
Herman Melville
- **MONTE CRISTO KONTU**
Alexandre Dumas
- **NOTRE-DAME'IN KAMBURU**
Victor Hugo
- **OLIVER TWIST**
Charles Dickens
- **ON BEŞ YAŞINDA BİR KAPTAN**
Jules Verne
- **ORMAN KİTABI**
Rudyard Kipling
- **OZ BÜYÜCÜSÜ**
L. Frank Baum
- **ÖLÜMSÜZ KAHRAMAN GILGAMIŞ**
Uyarlayan: Gülay Sert
- **ÖMER SEYFETTİN'DEN SEÇME HİKÂYELER**
Ömer Seyfettin
- **PETER PAN**
James Matthew Barrie
- **PİNOKYO**
Carlo Collodi
- **POLLYANNA**
Eleanor H. Porter
- **ROBIN HOOD**
Howard Pyle
- **ROBINSON CRUSOE**
Daniel Defoe

Harvey'in babası gerçekten çok zengindi. Fabrikaları, malikâneleri, farklı alanlarda faaliyet gösteren şirketleri ve gemileri vardı. Ne yazık ki, babasının muhteşem serveti, on beş yaşına gelen Harvey'i şımarık ve sevimsiz bir delikanlıya dönüştürmekten başka bir işe yaramamıştı. Her istediği hemen ayağına gelen ve sürekli pohpohlanan Harvey için hayat sıkıcı ve anlamsızdı. Derken lüks bir gemiyle yaptıkları deniz yolculuğu sırasında gemiye çarpan dev bir dalga delikanlının yaşamını tamamen değiştirdi.

